

BOGOLJUB

Izhaja vsak mesec. — Naročnino in darove sprejema upravništvu, Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani. — Rokopisi se pošiljajo uredništvu, Leonišče v Ljubljani; doposlati se morajo za vsako nadaljno številko do 1. dne prejšnjega mesca.

Koledar za julij 1923.

Mesečni namen apostolstva molitve, določen od sv. očeta:

Misijonski naraščaj.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostol. molitve — za vsak dan še važne nujne zadeve	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v	
			ljubl. škof.	lavant. škof.
1	Nedelja	Presv. Kri	Ljub. Trnovo	Zibika
2	Poned.	Obisk D. M.	Draga	} Sladka gora
3	Torek	Heliodor, š.	Selca	
4	Sreda	Urb. š.	Smlednik	Dramlje
5	Četrtek	Ciril in Metod	Komenda	Kalobje
6	Petek	Izaija	Radomlje	Slivnica
7	Sobota	Vilibald, š.	St. Janž	Sv. Štefan
8	Nedelja	Elizabeta, kr.	Sv. Pet. p.N.m.	Sv. Vid
9	Poned.	Veronika	Sv. Pet. p. Sl.	Zusem
10	Torek	Amalija, d.	Naklo	} Nova cerkev
11	Sreda	Pij I., p.	Podraga	
12	Četrtek	Mohor in Fort.	Žužembek	Vojnik
13	Petek	Anaklet	Čemšenik	} Vojnik boln.
14	Sobota	Bonavent. š.	Vodice	
15	Nedelja	Henrik I., c.	Borovnica	} Vitanje
16	Poned.	Škapulir M. B.	Češnjice	
17	Torek	Aleš, sp.	Vranja peč	} Dobrna
18	Sreda	Kamil Lel. sp.	Dež. bolnica	
19	Četrtek	Vincenc Pavl.	Lj. Srce Jez.	Sv. Martin
20	Petek	Marjeta	Prečna	Češnjice
21	Sobota	Prakseda, d.	Koč. plan.	Frankolovo
22	Nedelja	M. Magdalena	Sodražica	Sv. Jošt
23	Poned.	Apolinar, š.	Zlato polje	} Gornji grad
24	Torek	Kristina, d.	St. Urška g.	
25	Sreda	Jakob, ap.	Lj. Sv. Jakob	} Ljubno
26	Četrtek	Ana	Loka, kapuc.	
27	Petek	Pantaleon, m.	Voglje	Straže
28	Sobota	Nazarij	Gora p. Id.	Resalje
29	Nedelja	Marta, d.	Trbovlje	} Solčava
30	Poned.	Abdon, Senen	Kostanjevica	
31	Torek	Ignacij Loj.	Idrija	Rečica

Položnice

dobe v današnji številki »Bogoljuba« vsi oni naročniki, ki so plačali ob novem letu samo polovično naročnino na »Bogoljuba«, oziroma poslali za celo leto manj kakor 14 Din, kolikor znaša naročnina za posameznike za celo leto 1923. Kdor torej ni plačal cele naročnine, naj nemudoma izpolni položnico z onim zneskom, ki mu manjka do 14 Din, in jo odda na svoji domači pošti. — Onim posameznim naročnikom, ki tekom meseca ne bodo poslali naročnine, bomo ustavili list že s prihodnjo številko. — Skupni odjemalci (poverjeniki) prejmejo obračun celotne naročnine v posebnih pismih po pošti.

Upravišтво.

Naše poverjenike moramo prositi, naj se zopet toliko potrudijo, da bodo pobrali naročnino od vseh tistih naročnikov, ki so jo plačali samo za pol leta, in naj jo pravočasno dopošljejo, da se jim list ne ustavi. Prosimo! Uredništvo.

SPOMINIK UMRLIM:

Jožefa Kostanjšek v Sromljah. — Helena Volk in Helena Pečovnik. Sv. Mihael pri Šoštanju. — Franciška Rus, Tomišelj. N. p. v m.!

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Neka oseba za srečen izid dobrega podjetja in izpolnitev drugih želja. — Mladenč, da bi se spreobrnil. — Neka družina za mir. — Družbenka za pomoč v dušnih in časnih zadevah in za zdravje. — Mar. hči za zdravje bolne sestre in dosego redovnega poklica.

Šlo bo!

Poročilo o mladeniškem marijanskem shodu v Celju.

V 5. številki Bogoljuba je bilo na tem mestu vprašanje »Kako je z našimi fanti?« Bile so opisane senčne strani fantovskega življenja.

Ima pa to življenje tudi svoje soladne strani. En tak soladni dan v življenju naših fantov je bil binkoštni ponedeljek: mladeniški marijanski shod pri sv. Jožefu v Celju.

Ne to je toliko važno, da se je shod po vnanje lepo izvršil, ampak glavni pomen tega dneva je tale: Ta dan in ta shod nam je zopet očitno pokazal, da se s fanti tudi v verskem ozirih da kaj napraviti in še veliko napraviti! Tudi fantje se dajo vneti za verske vzore. Zmotna in napačna je misel, ki vlada marsikje, da fante s pobožnostjo v miru pustimo, da je ta stvar samo za ženske, fantje pa imajo drugačno veselje. Gotovo imajo tudi drugo veselje in mi jim ga iz srca privoščimo. A da imajo tudi nad verskimi prireditvami svoje veliko veselje, to je pokazal ta dan. Le vprašajte fante, ki so bili zraven! Mnogi ne morejo prebvaliti, kako je bilo lepo.

»Slovenec« in »Domoljub« sta prinesla o shodu tole poročilo:

»Mladeniški shod v Celju na binkoštni ponedeljek se je ob krasnem vremenu razvil in izvršil veličastno. Udeležilo se ga je približno 3000 fantov, vse ljudstvo, zbrano pri sv. Jožefu, pa cenijo na 2000. Udeleženci so bili od vseh strani, od Prekmurja do Vel. Lašče in Cerkljane. S te strani Save je bila najbolje zastopana najbližja litijska dekanija. Tudi Leskovec je poslal lepo zastopstvo ter Dol pri Ljubljani. — Izpred mestno-opatjske cerkve so šli fantje po mestu v dolgem sprevodu z zastavami ob sviranju savinjsko-šentpeterske godbe. Zborovalni prostor pri sv. Jožefu je bil bogato okrašen. Saj pa tudi na vsem Slovenskem ni tako primerne in lepega

prostora za tak shod, kakor je grič sv. Jožefa. Topiči so cel dan pekali in podkrepnjevali naše govore. Poleg uradnih govornikov (P. Ramšak, kaplan Živortnik in poročevalec) je nastopilo več fantov z govori, lepimi po obliki in tehtnimi po vsebini, ki bi ne delali sramote izšolanim govornikom. Veselje je, poslušati mlade fante, kako se sami navdušujejo za najvišje, verske ideale. V imenu mož je govoril g. Pišek iz Celja, načelnik celjskega orlovskega okrožja. Orli so bili zelo številno zastopani. Shod je pozdravil tudi univ. prof. dr. M. Slavič in povabil udeležence na katoliški shod v Ljubljano. Tudi evharističnega kongresa v Zagrebu nismo pozabili. Prevz. ljubljanskemu knezoškofu jubilaru smo sporočili ydanostni pozdrav in čestitko, obenem tudi voditelju lavantiske škofije g. proštu dr. Matku. — Glasno se je poudarjalo in se je napravil sklep, da naj se versko življenje med moštvom goji intenzivneje, posebej pa še: 1. naj se podobni shodi vrše v manjšem obsegu po vseh okrajih (dekanijah), 2. naj se prirejajo duhovne vaje za fante, 3. naj se skrbno goje mladeniške kongregacije, 4. naj se osnuje zveza vseh poštenih fantov zoper fantovsko surovost in razuzdanost. Vsi dobri fantje, organizirani in neorganizirani naj se združijo s tem posebnim namenom, da pobijajo pri svojih razuzdanih tovariših surovost, divjost, ponočevanje, pijančevanje, razgrajanje in pretepanje, česar je še toliko pri nas, kar je našemu narodu v največjo sramoto.«

Temu poročilu budi dodanih še nekaj drobnejših podatkov in dodatkov!

Mnogi vprašujejo, če je bilo res toliko fantov skupaj, ali je številka malo pretirana. Na sliki, ki jo vidite tukaj v Bogoljubu, res ni videti, da bi jih bilo 3000. Nekaj jih je stalo ob strani, da jih fotograf ni vjel

v svojo »kamrico«, nekaj jih je takrat že morda odšlo — ali kako: Spredaj z odra jih je bilo videti mnogo več kakor jih je videti tukaj. Splošno se je cenilo, da jih je najmanj 3000, vseh ljudi pri sv. maši na griču pa 7000. Po mestu so govorili celo, da jih je 10.000. Vse mesto je mrgolelo fantov, tako da je bilo po nekaterih ulicah težko skoz priti. Sprevod, v katerem so korakali po štirje in štirje, je bil tak, da je bila ena godba premalo, potrebovali bi bili dve. — Veselje je bilo gledati na kolodvoru, ko so prihajali. Na obrazih in na vsem se je bralo, da so dobri, poštene, nedolžni mladeniči. Hvalo Bogu je človek moral nehoče reči, še imamo veliko dobrih fantov! In to — veliko število dobrih fantov — je naše največje veselje, naša tolažba in upanje za prihodnost.

Kakor rečeno: Sv. Jožef nad Celjem je pa res prostor za taka zborovanja, da ne poznamo lepšega in primernejšega na vsem Slovenskem. V središču Slovenije, blizu mesta in kolodvora, nizek ploščnat grič, da se množica lahko razpostavi, med gozdi, travniki in vinogradi, lepa, posebno prijazna cerkev, prelep razgled — to so prednosti, ki jih je težko kje drugod skupaj dobiti. Zunanost cerkve so ravno prenavljali. Le ena stran cerkve še ni bila dovršena, stran, na kateri je bilo zborovanje, in fasada pa sta bili ravnokar prav snažno in okusno prenovljeni. Barvo so dali cerkvi veliko lepšo in prijaznejšo kakor je bila prej. Bila je res potrebna prenovljenja, ker je omet že v velikih plahtah odpadal. Pridna dekleta so zborovalni prostor lepo okrasila. Škoda, da se je z zvonika glasil še vedno en sam zvonček. Naročena sta že dva nova večja zvonova. Le veliki zvon čaka še boljših časov. (Kako mogočen in krasen je bil prejšnji veliki zvon! Moral je imeti vsaj 50 centov! Kdaj bomo zopet takega slišali?)

Posebej je treba še enkrat omeniti fantov-govornikov! Koliko jih je bilo in kako so govorili! Govorilo je najmanj 12, morda celo 15 fantov. Rad bi navedli vse z imeni, a preslabo smo si zapisovali, utegnili bi katerega izpustiti; če pa ni mogoče navesti vseh, pa ne smemo nobenega. In še bi bil rad kateri govoril, a dosti je bilo zaenkrat. Kdor želi svojim tovarišem kaj povedati, naj jim pa pove na kakem drugem shodu, saj bo in mora biti še več podobnih shodov. Slišati pa mlade, čedne, krepke fante govoriti o takih rečeh, kakor so govorili, to je najlepši užitek za vernega človeka. — Le s Kranjskega se ni oglasil ni eden

fant; tudi noben Ljubljčan, dasi jih je bilo precej tam. Sploh pa je bila udeležba s Kranjskega prepičla. Kranjci so le preveč Kranjci! Ljubi moji Kranjci, mi ne smemo zahtevati, da samo drugi k nam prihajajo, ampak jim moramo, kakor se olikanim ljudem spodobi, obiske tudi vračati! Neki dober fant z Gorenjskega je rekel: Na tak lep shod grem rad vsako leto dvakrat. Litijska dekanija, ki ima seveda najbližje, se je — z g. dekanom M. Riharjem na čelu — dobro izkazala.

Omeniti je treba še lepo petje, ki nas je pod vodstvom g. Mihelčiča, menjaje se z godbo, razveseljevalo in navduševalo.

* * *

Zdaj pa velja sklepe tega veličastnega shoda res izpeljati.

1. Več shodov! Mariborčani so se temu sklepu takoj odzvali. V nedeljo 1. julija bo na Gori nad Sv. Petrom pri Mariboru mladeniški shod za 5 dekanij — Mariboar desni in levi dravski breg, Hoče, Jarenina in Sv. Lenart v Slov. goricah. — Tudi ta kraj je prav srečno izbran. Če se pelješ s Pragerskega proti Mariboru, te cerkev Matere božje nad Sv. Petrom lepo gleda in pozdravlja; na celem širnem dravskem polju jo imaš pred seboj. O tem shodu bomo poročali prihodnjič. In kje bodo potem še drugi shodi? Kje? Kje?...

2. Duhovne vaje. Poletje ni čas za ljudske duhovne vaje. Za to je bolj zimski čas, posebno advent in post. Do takrat se moramo še bolj natanko pogovoriti, kje bi bile duhovne vaje, zlasti pa, kdo jih bo vodil. Vsekako te lepe misli ne smemo pozabiti! Kakor se drugod dobro obnese, se bo tudi pri nas.

3. Dasiravno je bil ves shod posvečen Marijinim družbam, se je o teh še posebe sprejela in predlagala tale resolucija:

Ker so Marijanske kongregacije po svojem namenu, zgodovini, bistvu in sredstvih prvovrstne mladeniške organizacije, ustanovljene v to svrhu, da vzgoje mladeniče v kremenite značaje, apostolsko požrtvovalne prvoboritelje in voditelje, kakršne nujno zahteva katoliška stvar v sedanjosti in prihodnosti, in tvorijo tako krono in cvet katoliškega organizatornega dela, vabi marijanski mladeniški shod pri Sv. Jožefu v Celju vse mladeniče širom Slovenije, da ji posvete več pozornosti in da stopijo vanje.

Kakor je pokazal lani shod v Ljubljani, letos pa v Celju, se fantje ne sramu-

jejo in ne bodo sramovali Marijinega ime-
na, njene svetinje in zastave. Le gojiti
je treba mladeniške Marijine družbe, pa bo
šlo. Fantje potrebujejo pač posebne brige;
a ta briga in trud se izplača.

4. O zadnji točki »Zveza vseh po-
štenih fantov zoper fantovsko suro-
vost in razuzdanost« je treba še premišlje-
vati, kako bi se izpeljala. Na vsak način
bi bil tak organiziran odpor dobrih fantov

proti fantovskim nerodnostim nad vse po-
treben in koristen. Premišlujte o tem!

Po vsem tem torej smemo upravičeno
reči: Šlo bo! Šlo bo — z božjo pomočjo
— dobro po tej poti, kakor smo s fanti
začeli! Začeti se pa mora res pravo versko
in marijansko gibanje med fanti! Raz-
gibajmo jih in razgibati se bodo dali! Vne-
mimo jih in vneti se bodo dali! In to bo naj-
večje veselje in najlepši verski cvet.

Povsod Boga!¹

Povsod Boga!
Devica Marija,
mi hočemo povsod Boga!
Razgrni plašč usmiljenja, Mati,
nad svodom našega neba.

Pošlji z ljubljenim Sinom
iz blagoslovljenih dalj
povsod Boga, ki naš je Oče,
povsod Boga, ki naš je kralj
povsod Boga, ki naš je Oče,
povsod Boga, ki naš je kralj!

Povsod Boga
po naših družinah,
mi hočemo Boga povsod:
hčera bo naših nežna milina,
sinov bo naših krepek rod.
Pošlji z ljubljenim Sinom itd.

Povsod Boga
po šolah, po naših,
povsod Boga mi hočemo:
On bodi Mojster našim otrokom,
vodnikov drugih nočemo.
Pošlji z ljubljenim Sinom itd.

Povsod Boga
po naših sodiščih,

mi hočemo povsod Boga:
da mogla biti sodba bo vsaka
odsev pravičnega moza.
Pošlji z ljubljenim Sinom itd.

Povsod Boga
Pošlji z ljubljenim Sinom
med zveze zakonske,
mi hočemo povsod Boga:
Mož bodi ženi, žena možu,
obema bodi vzor Gospod!
Pošlji z ljubljenim Sinom itd.

Povsod Boga
v armadi junaški,
povsod Boga zahtevamo:
Mučencev cerkve in domovine
svobode pesmi pevamo.
Pošlji z ljubljenim Sinom itd.

Povsod Boga!
prisegamo verno,
ohraniti povsod Boga:
Ti blagoslovi Mati Marija,
prisego vernega srca,
Pošlji z ljubljenim Sinom itd.

Preložil Silvin Sardenko.

¹ Ta pesem je francoskega izvora. Preložena je pa tudi v italijanščino in lansko leto na evha-
rističnem kongresu v Rimu so jo vedno prepevali. Tudi na našem katoliškem shodu se bo pela. Napev
je lep in krepak. Note so natisnjene v prilogi »Cerkvenega Glasbenika«, ki ga imajo vsi organisti.

Visoka pesem ljubezni božje.

Tako bi mogli po pravici imeenovati
to, kar beremo v obeh knjižicah redovnice
Benigne Konsolate Ferrero.

Bogoljub je že dvakrat poročal o teh
dveh knjižicah, ki so ji izdali očetje tra-

pisti v Rajhenburgu. Obljubil je, da bo o
tem še pisal, in danes šele je prišel čas,
da to obljubo izpolni.

Saj imamo veliko življenjepisov sve-
tih duš. A nobeden ni podoben temu. To

je nekako novo razodetje božje, ali če hočete: nov evangelij, veselo oznanilo.¹ Misli, resnice, ki jih tako določno še nismo slišali. To je muzika iz nebes!

Kar je pisano v obeh knjižicah, je — tako je vsaj rečeno — govoril Jezus sam tej pobožni osebi. Morda bo kdo z glavo zmajal in se posmehnil, češ, z vsako žensko, kateri si izmislil ali se ji kaj zasanja, bo Jezus govoril, seveda! — Res, ne vemo, kako je Jezus z Benigno govoril. Ampak to vemo, da si sama tega ni mogla izmisliti in tako lepo ni mogla sanjati. To presega njene naravne zmožnosti. — Če pogledate njeno sliko, ki jo prinaša druga knjižica »Pot h Kristusu«, kako vsakdanji obraz, da človeka, ki je prvo knjižico prebral, kar presenetil! Nič posebnega, nič izrednega ni na njej videti, kakor vsaka druga redovnica. »Duh veje, kjer hoče.«

Benigna Konsolata sta imeni te osebe. Dobri gospod pisatelj je pozabil latinščine neveščim te dve imeni pojasniti. Benigna se pravi Dobrotljiva; Konsolata se pravi Potolažena. Prav primerni imeni! Še bolj prav kakor Konsolata pa bi bilo Konsolatric, to je Tolažnica. Kajti v veliko tolažbo vsem grešnikom in vsem potrtem in malosrčnim dušam je to, kar nam Benigna pove.

Ne bomo torej preiskovali, kako je Jezus z njo govoril, niti tega, če je res govoril ali ne. Samo besede, ki jih je zapisala, te so za nas važne. Že motto (uvodni stavek) h knjižici nam prijetno udari na uho: »Vsaka beseda, ki je zapišeš, bodi pevka, ki opeva mojo ljubezen!« Kaj je vendar na svetu lepšega slišati kakor to, kako nas najvišje Bitje, od katerega smo v vsem in popolnoma odvisni, ljubi, kako nam je naklonjeno, prijazno, dobrotljivo, da samo to misli, kako bi nas osrečilol? Mi to vemo, da nas Bog ljubi, a kako silno nas ljubi, o tem nimamo pojma, vsaj zavedamo se tega ne. Boga si predstavljamo le preveč kot strogega gospoda. Tudi podobe Jezusovega Srca nam premalo predstavljajo ljubeznivost Jezusovo. Kako se obrazi večinoma hladni, nekateri pa naravnost pustil Umetnik bi se moral potruditi, da v obrazu in vsej podobi izrazi, kolikor najbolj more, ljubeznivost Jezusovo.

Poslušajmo torej, kako opeva sestra Benigna ljubezen Jezusovo:

1. »Zapiši, Benigna moja, apostolka mojega usmiljenja, zapiši tole: Glavno, kar želim svetu naznaniti, je,

da sem jaz ves ljubezen. Mojemu Srcu ne more nihče prizadeti večje bolesti, kakor če kdo dvomi o moji dobrotljivosti.«

Ali ni to najveselejša in presrečna resnica za nas, da je naš najvišji gospod »ves ljubezen«? Ali ni to nebeška muzika za naša ušesa in naša srca? In ali se ne ujemajo te besede popolnoma z besedami sv. Janeva Ev.: »Bog je ljubezen«? Iz tega je razvidno, da to niso samo lepe, a prazne besede, ampak polna resnica.

2. »Ljudje imajo preozke pojme o božji dobrotljivosti, usmiljenju in ljubezni do stvari. Boga merijo po stvarih, toda Bog nima meje, potemtakem je tudi njegova dobrotljivost brez mejna.«

Čujte, kristjani, preveselo novico: božja ljubezen je brez meje in brez konca!

3. »Jaz ljubim ljudi, nežno jih ljubim, ljubim jih prenežno, kot svoje drage brate. Četudi je med menoj in med njimi neskončna razdalja, je ne vpoštevam.«

Kako nebeško-lepo povedano! Nežno, prenežno ljubi Bog nas kot svoje predrage brate!

4. »Oh, ko bi pač ljudje vedeli, kako jih ljubim in kako se veseli moje Srce, ako verujejo v to ljubezen! Verujejo premalo, verujejo premalo, premalo! Ko bi ljudje vedeli, koliko krivico delajo Bogu, ako dvomijo o njegovi božji dobrotljivosti!«

Pomnimo, pomnimo te Jezusove besede, da mu ne bomo delali krivice! Zakaj bi z veseljem ne slišali in z vso radostjo ne sprejeli resnice, da nas Bog tako silno rad ima?

5. »Kdor mi hoče napraviti veliko veselje, naj veruje v mojo ljubezen; če ni hoče napraviti še večje veselje, naj veruje še bolj; če mi pa hoče napraviti največje, naj bo njegova vera v mojo ljubezen do ljudi brez meje.«

Zakaj bi Jezusu ne napravili tega veselja? Saj nas nič ne stane. Samo verovati je treba!

6. »Duše naj ne bo nikdar strah pred Bogom, kajti Bog je ves usmiljen.

Silno važen opomin za nas, ki imamo navadno prevelik strah pred Bogom. Jezus nam to v naslednjem sam še natančneje razloži:

6. »Ne boj se, če ravnaš z Bogom zapu, kakor da bi bil tebi enak; to mu tako zelo ugaja. Spomni se, da je strah božji sicer potreben, a on je samo za-

¹ Treba prav razumeti!

četek modrosti. Popolna ljubezen izključuje strah.»

Jezusu je torej všeč, ne da se pred njim plašimo, ampak da ž njim občujemo prav kakor s svojim najboljšim znancem, zaupno, podomače, kakor bi se ž njim »tikali«. »To mu tako zelo ugaja.«

7. »Največje veselje za Srce tvojega Jezusa je, če more privedsti svojemu Očetu kolikor mogoče veliko grešnikov. Oni so moja slava in moji biseri. Jaz jih tako ljubim, te uboge grešnike!«

Kako tolažljivo za nas, ki smo vsi grešniki! Čeprav smo grešniki, nas Bog vendar ljubi, smilimo se mu, rad bi nam pomagal.

8. »Naj bodo grehi mojih stvari še tako veliki in številni, jaz sem vedno pripravljen ne samo odpustiti jih, ampak tudi pozabiti jih, samo če se grešniki vrnejo k meni.«

Bog torej grehe odpusti in pozabi, kakor bi nikdar storjeni ne bili. Odpuščenih grehov nič ne upošteva, se nikoli nanje ne spomni. Odpušteni grehi, če še tako veliki in grdi, prav nič ne kalijo ljubezni in prijateljskega razmerja med Bogom in med dušo.

Če to niso vesele novice, kaj naj je veselo? In resnične so te resnice, ne sama lepo izmišljene! Kajti vse to se ujema z vsem, kar vemo o Jezusu iz evangelija. Toda teh resnic se nismo tako živo zavedali, kakor se jih lahko zavedamo zdaj, ko imamo pred seboj zapisane.

Kako veselo oznanilo! Kako sladka muzika za dušo! Posebno za potrto, boječo dušo! In za skesane grešnike!...

In zdaj povejte, ali se je mogla kaka oseba, če še tako učena, pobožna in duhovita, te krasne misli sama izmisliti?! — Pa je še mnogo drugih enako lepih misli v spisih Benigne Konsolate, o katerih še prihodnjič kaj.

Vidite, to je ljubezen Jezusovega Srca! In tega Srca ne maramo, da bi vladalo nad nami?...

Krščanske duše pritecite, sam kralj nebeški kliče vas, se njemu v varstvo izročite, o poslušajte mili glas!

Src svojih ne zakrknite, ko božji glas zaslišite! Prijatli božjega Srca, o pridite, ljubimo ga!

Na evharistični kongres v Zagreb!

Polno razlogov imamo, da se v obilnem številu tudi Slovenci udeležimo evharističnega shoda v Zagrebu. Saj smo dolžni našemu Gospodu in Kralju zahvala za neštete dobrote, ki jih dan na dan od njega prejemamo. Kolikor večje število vernikov se nas pa zbere na evharističnem kongresu, toliko večja bo zahvala, ki se bo dvigala k nebu za neštete božje dobrote. Vidimo pa žalibog tudi, da mnogi ne spoznajo Boga, in kar je še hujše, da ga žalijo v zasebnem življenju kakor tudi v javnosti. Ali ni sveta dolžnost vseh katoličanov, da očitno zadostujejo Bogu za toliko nečasti, ki se mu napravlja tudi v najsvetejšem Zakramentu.

Udeležiti se moramo evharističnega kongresa, da se poživí naša vera. Koliko jih je, ki ne cenijo dovolj svete vere, ali ki se v svojem življenju ne ravna po njej! Brez vere je pa nemogoče Bogu dopasti, brez vere ni milosti, ni ljubezni božje, ni rešitve. Udeležimo se evharističnega kongresa, videli bomo živo vero tisočev in tisočev, cenili bomo sami sv. vero kot najdražji zaklad in pričeli živeti pravo življenje po veri.

Zlasti pa je namen evharističnega sestanka v Zagrebu, da izprosimo popoln in trajen mir domovini in vsemu človeštvu. V prvi svoji okrožnici poudarjajo sv. oče Pij XI., da se ne vpošteva pravica, ni bratovske ljubezni, ni strahu božjega, ni teženja po večnih dobrinah. Pravi mir nam more dati le oni, ki je rekel: »Mir vam zapustim, svoj mir vam dam.« Da, h knezu miru bomo molili na evharističnem kongresu in v zaupanju na njegove besede: »Povem vam, da ako se dva izmed vas zedinita na zemlji, se jima bo, za katerokoli reč prosita, zgodila od mojega Očeta, ki je v nebesih«, bomo združeni vsi iz vseh pokrajin Jugoslavije prosili za prav, trajen mir.

* * *

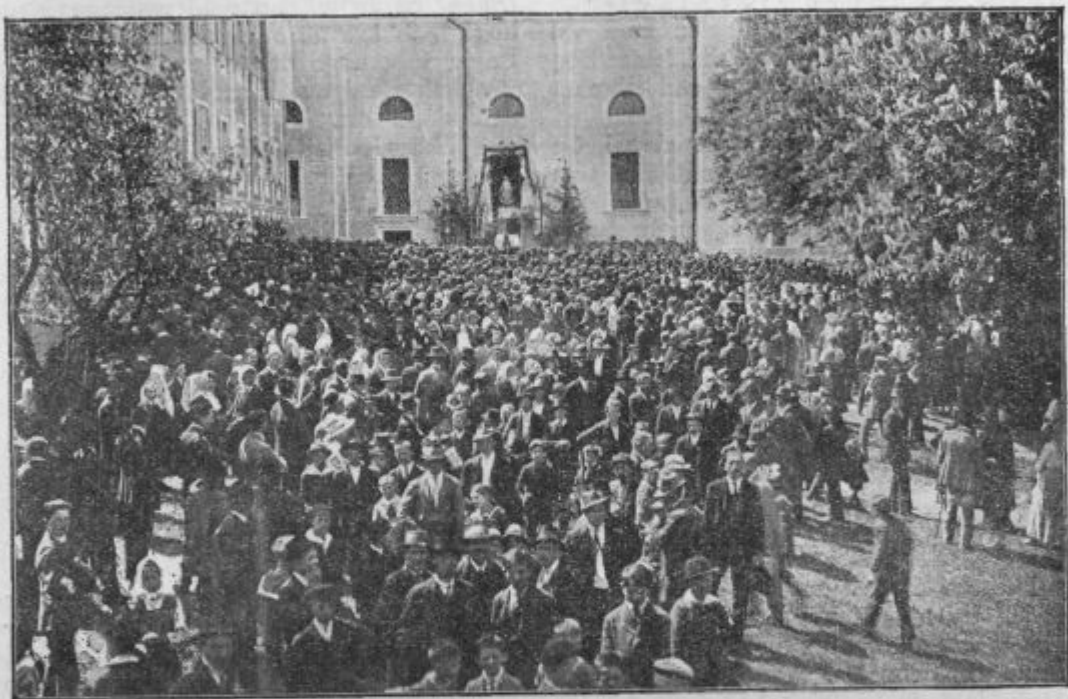
Kdor se želi udeležiti evharističnega kongresa v Zagrebu, naj nemudoma sporoči svojo željo domačemu župniku, čč. gg. župniki naj pošljejo imena priglancev škofijskemu ordinariatu. Navesti je treba ime in priimek udeleženca, kraj, kjer biva, in postajo, odkoder se bo odpeljal v Zagreb. Tu bodo oskrbeli izkaznice

za vse udeležence. Izkaznica stane 10 Din, za dijakke 5 Din; vsoto za izkaznice je treba vposlati obenem z imeni priglašencev. Kdor bo plačal izkaznico, bo plačal le p o l o v i č n o v o ž n j o na železnici in imel druge ugodnosti.

Za prenočišče bodo udeležencem kongresa na razpolago vse šole, državne in mestne. Za zasebna stanovanja bo treba plačati primerno vsoto, ki se bo

pozneje določila. Udeleženci, ki žele taka stanovanja, naj to tudi sporoče.

Kosilo (juha, meso s prikuho in kruh) bo veljalo 13 Din, večerja 10 Din. Kdor želi pečenko s salato, bo doplačal 10 Din. Denar je treba naprej p o s l a t i in sporočiti, za katere dni kdo želi obed (za soboto, nedeljo ali morda tudi ponedeljek) in ako želi samo obed, ali obed in večerjo.

Mladeniški shod pri Sv. Jožefu v Celju.

Zlate jagode.

II.

14.

»Ničemerno dopadenje in hrepenenje, da bi o nas govorili in nas hvalili, je zlo, ki naša najsvetejša dejanja zastruplja. Ni je škodljivejše stvari za one, ki žele v duhovnem življenju napredovati.« (Sv. Vincencij Pavl.)

Od otroških let je sv. Tomaž Akvinski zaničeval hvalo ljudi. Nikdar ni bilo slišati iz njegovih ust besede, s katero bi bil kazal željo po ljudski hvali.

Sveti Vincencij Pavelski je napravil sklep, da ne bo nikdar brez potrebe pripovedoval ničesar, s čimer bi zaslužil hvalo

ljudi. Ko je nekdanj z nekimi duhovniki potoval, jim je pripovedoval nekaj znamenitega iz svojega življenja. Sredi med pripovedovanjem, ko so ga z največjo radovednostjo poslušali, se je udaril na svoje prsi, se imenoval revnega, napihnjenega grešnika, ki vedno o sebi govori. Ko so prišli v samostan, pade prednje na kolena in jih prosi za odpusčanje zaradi slabega zgleda, ki ga jim je dal.

M o l i m o ! O ponižni Jezus, moj nebeški učenik, daj mi, da bom hladnokrven in brezbrizen za hvalo ljudi; daj, da bom zaničeval hvalo, ljubil pa poniževanje in

zaničevanje. Daj mi, da bom želel biti nepoznan, pozabljen, zaničevan. Ne dovoli, da ničemerno govorim ali iz ničemernosti delam. Tvoja sveta ponižnost bodi moja postava in ravnilo mojega življenja.

15.

»Kaj je na tem, če nas ljudje zaničujejo, obrekujejo, žalijo, če smo le pred Bogom nedolžni in mu všeči! Saj je bilo največje veselje vseh svetnikov, da so bili v očeh vseh majhni in zaničljivi.«

(Sv. Terezija.)

Sv. Klemen Hofbauer je nekdaj v Varšavi pobiral darove za sirote. V neki gostilni se nekdo raztogoti nad njim, ga ozmerja in mu nazadnje pljune v obraz. Mož božji pa se čisto mirno obriše in reče šaljivo: »Ljubi gospod, to je bilo zame, zdaj mi daj-

te pa še kaj za moje sirote!« Suroveža je bilo sram, tako da je svetega moža za odpusčenje prosil in mu dal velik dar za sirote. — Pomislimo, če bi tudi mi v takem slučaju storili kakor sv. Klemen...

Škof belejski je nekoč potožil sv. Frančišku Saleškemu grobo razžaljenje, ki se mu je bilo pripetilo. Svetnik mu odgovori: »Res, grdo so z vami ravnali, zaradi vašega dostojanstva bi tega ne smeli. Samo nekaj niste prav storili.« »Kaj pa?« vpraša »To, da o tem popolnoma ne molčite.« Prijatelj svetnikov je uvidel svojo napako in ni tega nikoli več omenil.

M o l i m o ! Moj božji Zveličar, Tebi edinemu želim ugajati; zavoljo Tebe rad trpim poniževanje, zaničevanje in sramoto. Da le v Tvojem srcu živim, potem mi je vseeno, kako ljudje o meni sodijo.

Srce pričakuje te božje.

Preslabo si bila zastražena,
o duša, pred svetom dozдай,
da vrinila se neopažena
je pač hudobija v tvoj raj.

Pri Bogu si zdaj obsovažena,
ker pal je od tebe sijaj,
s katerim nebesa si blažena
kupiti bi mogla nekdaj.

Na pota močvirnata zašla
od strme, a varne si steze,
nesrečen otrok božje jeze.

Oh, kdaj boš k oltarju pot našla,
kdaj v stiske stopila ž njim v ožje?
Srce pričakuje te božje.

Hajdinski.

Dom za duhovne vaje.

V južnoameriški republiki Argentini je mesto Cordola, ki ima sedaj ime Villa Brochero, po ondotnem župniku, umrlem l. 1914. Hkrati so meščani svojemu ljubljenu župniku postavili na glavnem trgu tudi spomenik. Zakaj? Zato, ker je sezidal ondi dom za duhovne vaje. Leta in leta je župnik don Gabriel Brochero hodil okrog po pustinja in nezdravih krajih ter zbiral miloščino pri farmarjih (kmetovalcih) za novo hišo, kjer naj bi mogel vsakdo opraviti duhovne vaje. Po malém je dobival — in vendar zidava se je pričela in srečno dovršila. Stavbenik, polirji in zidarji so delali zastoj, ljudje so pomagali in zvažali skupaj, kolikor so mogli. Vsa stavba je stala 52.000 pezov. Vrednost stavbe znaša 400.000 pezov; vrednost zastajnega dela je znesla torej 350.000. V

sedmih letih je bilo delo končano. L. 1878 so imeli že prve duhovne vaje; v poldrugem letu je opravilo to prepotrebno duhovno prenovitev 2240 oseb. Od l. 1880 do 1922 jih je prišlo 68.000 na vrsto. Ljudje niso zadovoljni s tridnevnimi duhovnimi vajami, ampak zahtevajo tedenske. Za prehrano tekom enega tedna dajejo revnejši 4 peze, premožnejši 15, prav revni nič. Večinoma pa prinesejo v blagu.

Dom za duhovne vaje je potreben tudi v središču Slovenije. Misel za to je že sprožena. Potrebujemo samo še moža, ki bi kakor don Brochero hodil okrog in zbiral prispevke. Če pa se oglase premožni domoljubi, ki bi odrinili večje vsote, bi se pa stvar lahko kmalu uresničila. Misel na tak dom naj se oživetvori čimprej!

Ni napačna misel.

Bližajo se spet porcijunkulski odpustki. Piše se nam:

Kako je žalostno, da se ljudje za tako velike odpustke tako malo brigajo? Duhovniki oznanijo s prižnice določno odpustke, kateri dan se dobe, a kvečjemu kakih deset priletnih žensk se poslužuje odpustkov. Dobro bi bilo, če bi dušni pastirji s prižnice odpustke priporočili ali pa pridigo o tem naredili. Nadalje, če bi dovolili, da bi bila tisto noč cerkev odprta. Če bi se dogovorili, da bi nekaj zanesljivih oseb pazilo, da bi kdo kaj ne ukradel. V cerkvi bi se lahko molilo, pa tudi peli bi lahko, da bi ne bila tako dolga noč. Kaj pa ubogi bolniki, ki po cele noči spati ne morejo! Zakaj bi mi eno noč ne prečuli in prebdeli in dušam v vicah ne pomagali? Pošten človek je hvaležen za prejete do-

brote Bogu in ljudem. Kaj šele duše v vicah! V nebesih bodo molile za nas, da nam bo sodba mila.

* * *

16. julija so »porcijunkulski«
pri k a r m e l i č a n k a h na Selu pri Ljubljani. Vročina je takrat navadno velika, vrata so pri cerkvi samo ena in vodijo na cesto, tako da obiskovanje cerkve ni prav lahko. Ali bi ne bilo prav, da bi bila cerkev ponoči odprta, dokler je kaj molivcev? Ljubljanci pa naj bi se te prilike bolj poslužili! Cerkev je lepa, pobožnost v cerkvi tudi, doli se lahko popeljejo s tramvajem. In če bi tudi ponoči molili, ali ne visijo drugi ljudje tudi ponoči po gostilnah, kavarnah in gledališčih? Pot nazaj ponoči v hladu v tem času bo prijeten sprehod.

Potovanje na Sveto goro.

Danes naj mesto potopisa po Goriškem tukaj dobi prostor opis potovanja na Sv. goro, ki nam ga je poslalo kraško dekle:

Prvega oktobra se nas je napravila mala družba iz Šmarja na Krasu na božjo pot na Sveto goro. Vzele smo s seboj najpotrebnejše in smo se odpeljale z vlakom, ki je šel četrto čez poldne iz Dutovelj. S prijateljico sva dobili prostor pri oknu. Ogledovali sva si okolice. Lepo se vidi po Vipavi. Sajene je tu mnogo turšice; trte so bolj pritlične kot pri nas. Pred 2. uro smo bili že v Gorici. Najprej smo šli malo v gostilno, da se okrepčamo. Zazvonilo je k molitvam, plačali smo in šli v bližnjo cerkev na »Travniku«. Cerkev je velika, nekdanj je morala biti lepa, pa sedaj so stene vse obtolčene še od vojnih časov. Po končani službi božji nas je peljala neka ženska v stolno cerkev. V tej cerkvi je bila na stranskem oltarju postavljena Mati božja svetogorska. Oltar je bil ves olepšan s svežimi cveticami in gorelo je mnogo sveč. Klečalo je tu mnogo vernikov in molilo. Tudi mi smo pokleknila, da počastimo našo Mater. Delalo se je že na večer, ko smo šli iz te cerkve (stolne) v kapucinsko. Tu smo opravili spoved. Tudi ta cerkev je lepa in prostorna. Ko smo prišli ven, je bilo po mestu že vse razsvetljeno.

Ponoči smo bili v stolni cerkvi. Celo noč so tu verniki peli svete pesmi in molili rožni venec. Cerkev je razsvetljena z elektriko, ima

kakih 12 oltarjev, strop prednje ladje je odtit. Že ob štirih je bila prva sveta maša, potem druge. Ljudi se je nabralo polno cerkev. Saj so danes zadnjikrat molili v Gorici pred podobo Matere božje svetogorske. Red so delali duhovniki in tudi uradni gospodje. Prišlo je mnogo društev od vseh krajev. Vsako društvo je imelo svojo zastavo. Okoli osme se je začela procesija pomikati naprej. Pri procesiji je bilo navzočih čez 30.000 ljudi. Tudi mi smo se pomešale vmes. Po celi Gorici ob straneh, koder smo šli, je bilo vse polno ljudi. Vsa okna so bila okrašena, pot pa je bila posuta s cvetjem. Pri procesiji so vedno peli in molili. Tudi več godb je igralo. Zadaž so peljali podobo Matere božje s peterimi pari belih konj. Pri podobni so bili mali otroci od treh let, napravljeni kot angelčki. Spredaj so šla belo oblečena dekleta z venci v rokah.

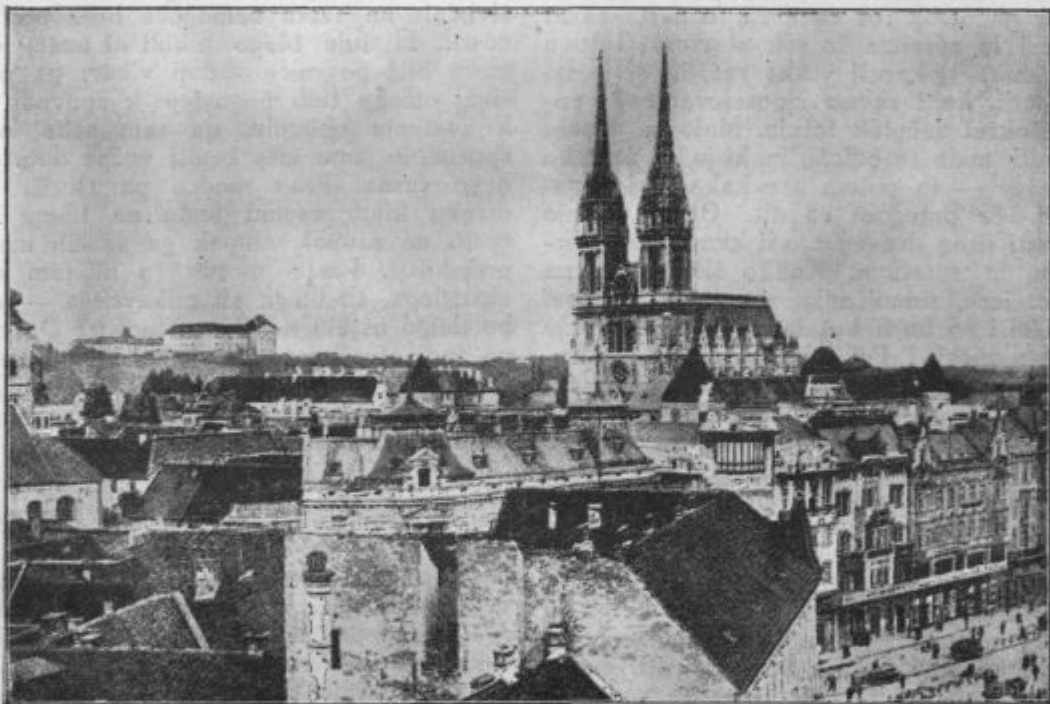
Pri Solkanu smo šli mi naprej, ker procesija je šla počasi. Pri studencu, kjer pravijo, da se je Mati božja umila, smo se tudi mi ustavili in umili. Tu začne postajati pot bolj strma, in daleč gori se vidi romarska cerkvice. Slednjič smo prišli na vrh; tu smo bili poplačani za ves trud. Bilo je tu že mnogo romarjev. Šli smo najprej v cerkev. Na oltarju je bila podoba, slična tisti, ki so jo sedaj nesli gor. Cerkvica je majhna, podobna je bolj kaki drugi stavbi in ne cerkvi. Po rožnem vencu, katerega smo zmolili, smo šli na vrh, kjer je stala nekdanja mogočna cerkev, kar pričajo

obilne razvaline. Vse polno ljudi je bilo po teh razvalinah; gledali so, kdaj zagledajo procesijo, drugi so počivali in se krepčali. Tudi mi smo šle na ostanke nekdanje cerkve in ogledovale okolico. Lepo se vidi bistra Soča, ki se vije in sveti kot srebrn pas tja do morja. Tam naprej v megli je Italija. Kjer je bil veliki oltar prejšnje cerkve, je bila napravljena kolonja (drugega izraza ne vem), tu sem so nesli Mater božjo, ko so jo prinesli gor. Veliki zvon je močno udarjal, da je človeka kar glušilo. Vseh zvonov je šest.

Počasi smo se odpravljali z vrha, nakupili še nekaj spominkov in šli smo doli. Pod mostom so ljudje z duhovniki pričakovali pro-

cesijo. Na pol rebri smo jo srečali mi. Po rebri so podobo nesli štirje duhovniki. Procesija je bila še velika, pa mnogo jih je šlo naprej. S podobo so prišli gor ob tretji uri.

Dospeli smo v Gorico. Po mestu smo videli mnogo znancev novincev, kateri so prejšnji dan dospeli sem. Nakupili smo še vse, kar smo mislili, potem šli čakati vlaka na postajo. Okrog osme prisopiha vlak. Hitro smo se naložili v vozove. Vstopilo je čez 500 ljudi, večinoma romarji, vračajoči se domov. Na vsaki postaji jih je nekaj izstopilo. Slednjič smo izstopili tudi mi na domači postaji. Ta božja pot in kar sem teh par dni doživela, mi ostane v trajnem spominu.

Stolna cerkev v Zagrebu — gospoduje nad mestom.

Vzgoja otrok v krščanski družini.

(Piše župnik Jos. Volc.)

Kaj še podžiga otroško lakomnost?

(Konec.)

Ali ni torej krvavo potrebno, da starši zgodaj in ostro pazijo na svojo mladino, da je ne omota ta grdi plevel? Še čisto malim morajo krotiti njih voljo, da ne bo vse njihovo, kar vidijo. Seveda je včasih zelo hudo, zlasti za materino srce, če mora odreči ljubčku, kar bi mu pravzaprav brez škode lahko dala. A če mu

boš ugodila enkrat, mu boš morala tudi drugokrat in tretjokrat in vselej, dokler ne bo otrok zrastel v misli, da si ne more ničesar odreči in da mora vse z njim, kar mu je všeč doma ali na tujem. A ne samo zavračati moraš pohlepno otrokovo voljo, tudi telesno kaznovati se ne smeš zbiti otrokove trme, če hoče porednež ali po-

rednica s srditim jokom, vpitjem, brca-njem in otepanjem, da se mora zgoditi po njegovem. Kajti to bodi povedano čisto odkrito — pa naj se tudi za glavo grabijo vsi moderni vzgojitelji —: če malega pohlepneža že vnežni dobi katerikrat dobro naplečkaš za njegovo srdito nasilnost, mu izkažeš pravzaprav le usmiljenje, kajti tem manjkrat ga bo treba pozneje krotiti s silo, čimprej mu izbiješ dozdevke, da mora iti vse na svetu po njegovem.

Nagnjenje do tatvine pa kmalu po-kažejo tudi taki otroci, ki radi stikajo po predalih, policah, omarah, in so čudno radi sami. Zato, kar le mogoče, ne puščajte otrok samih doma! Takrat je vse njih... Kar pa otrok res rabi, za to naj vsakrat prosi in sprejme iz rok staršev. Gotovo pa mora pokazati vsako reč, ki si jo izposodi, kajti ravno izposojevanje je pogostokrat začetek tatvin. Malo se pozabi vrniti, malo se odloži, malo je pa že tako »naše« — in potem gre kakor pri nogavici, če potegneš za nit. Otroci jamejo krasti drug drugemu, vsi skupaj pa staršem in sosedom. Koliko škode dan na dan, jeze, sumničenja, sovraštva! Tatovi pri hiši so hujši kot molji in miši. In kje se je začelo? Pri lahkomišelnem izposojanju. Zato ne pustite po otrocih ničesar k hiši, za kar niso prosili in dobili od vas dovoljenja. Preglejte večkrat otroške žepe in torbice! In če najdete kaj, kar ni poštena otrokova last, prvi dan mora iz hiše! Bog pa vari, da bi otroka že za to zmerjali s tatom ali tatiko, pa tako krušili v njem dragoceno rahločutnost, ki ji pravimo častiljubnost. Otrok, ki ga ni sram imena tat, ga je že zdavnaj vreden. Zato nikarte kar s kanoni nad muho, ampak uporabite kot prvo kazen samo nekaj ur očite nevolje na licu, pa bo otroka znabiti že to ozdravilo. Slomšek pravi: »Zamera staršev mora otroka bolj bolet kakor skala za nohtom.«

Zgodi se pa rado, da otroci tudi kar očitno kaj privlečejo k hiši, kar ni njih, da bi razveselili starše, češ, lejte, kako sem skrbán in pridobiten. To je kaj mastna pot do tatvine. Starši naj si na ta način nič ne pusté brbati okoli nosa, če gre morda tudi samo za kak les, orodje ali cunjo. »Kje si dobil? — Čigavo je? — Nesi pokazat sosedovim, če je njihov!« Če pa res ni mogoče najti lastnika, prav storiš, če tako reč daš revežem ali pa prodáš in izkupiček podeliš vbogajme, samo da ne ostane v otroški lasti: že veš, zakaj.

Če je pa kar očitno in dokazano, da je otrok to ali ono izmaknil, ima pa nesti sam takoj nazaj, kjer je reč vzel. Ti ga pa spremi in ne odnehaj, da prosi oškodovanega tudi odpuščanja in vpričo njega obljubi poboljšanje. To bo otroka prišlo kakor klešče, in malokateri bo še vdru-gič smolnatih prstov. Tebi pa tudi nič ne bo v sramoto, ne v škodo, če storiš tako, ampak le v čast pri domačih in pri tujih. — Samo s tem pa seveda še ni vse opravljeno. Gledati moraš, da otrok ne bo pričel krasti še bolj prikrito in premeteno, zato pa še na bolj nevaren način. Dajaj otroku tudi poguma, da je mogoče živeti brez tujega blaga; poučuj ga, da je srečno življenje na svetu nemogoče brez poštenosti; da tuje blago nikoli ni naše; da mora biti povrnjen zadnji vinar; pa pošiljaj otroka tudi pogosteje k spovedi in k svetemu obhajilu, da sam sebe bolj spozna in jame više ceniti večne dobrine nego časne. Prav modro pa storiš, če otroku kljub vsemu temu na tihem še čisto ne zaupaš, ampak ga včasih malo preizkusiš. Pustiš morda tu ali tam kaj okroglega, sladkega ali mikavnega — ali bo dolgo ostalo na tistem mestu? Opazuj pa tudi otroško tovarišijo, zlasti njih ob-čevanje s posli in sošolci, ker tudi tu velja, da ene vrste ptiči skupaj letajo. Tatovi se s tatovi lové! To pomni!

*

Skrbite torej, očetje, matere, da bo vladal v vaših družinah pravi red; da boste vzdržali otroško veselje do igranja v pravih mejah; zlasti pa, da boste dosti zgodaj in odločno jeli preganjati otroško tatinstvo, pa vam bodo zrastle otroci pošteni in pravicoljubni. Tem gotoveje pa bo to, če boste hkrati gojili v njih srcih še tudi dve čednosti, ki držita otroški pridobitni nagon tudi na vajejih. Te dve čednosti sta: milosrčnost in varčnost.

Milosrčnost je otroku prirojena. Otrok hitro vzljubi vsakega človeka, zaupa vsakemu, smili se mu vsak trpin, pomaga rad, brž pozabi razžaljenje in krivico. Lahko je torej, v otroku spraviti v rast in razcvit to čednost. Mati naj deli miloščino siromakom po otrocih; naj vzame s seboj zdaj tega, zdaj onega h kakemu bolniku ali zapuščenemu revu, da otrok vidi od blizu siromaštvo in bedo; naj otrokom pové večkrat, da je Bogu ljubše pošteno uboštvo kot ošabno bogatinstvo, najljubši pa Bogu tisti, ki revežem radi pomagajo zavoljo Boga. Pa tudi otroci sami naj dajo

večkrat kaj vbogajme iz svojih prihrankov, naj se odrečejo v prid ubožcem kaki jedi, igrači ali zabavi, pa z usmiljenjem naj vedno govorijo o zatiranih in trpečih, celo o izgubljenih in propadlih. Tudi do živali naj bodo milosrčni, a nikdar pretirano ljubeznivi.

Druga čednost je varčnost. Če je prvo lahko negovati v otroku, je to drugo precej težavno. Že pregovor pravi, da je lažje pridobiti ko varčen biti. Zlasti so pa še mali otroci radi razsipni in zapravljivi. Denar zatratijo, jedi razdrobijo, igrače potarejo, obleko hitro raztrgajo, šolske potreščine razmečejo in porazgube — na-

gon uničevanja v otrocih... Le to še nekam spoštujejo, kar so si s trudom pridobili. Dajte torej priložnost, da si bodo s pridnostjo in bistroumnostjo sami kaj prislužili. Včasih jim naklonite tudi kak dar v denarju, da boste videli, kako ga bodo obrnili. Pohvalite otroka, če ga je modro porabil; poučite ga potrpežljivo, če ga je potratil. Bolj pa, ko je dar modro porabil in varčno obrnil, bolj je vreden, da mu naklonite drugič še večji dar. Privadite otroke tudi izmlada že na skromno, zmerno življenje, pa bo varčnost kar rastla z njimi in jim bo vir zadovoljnosti in obramba zoper marsikatero zapeljivost.

Z agitacijskih potov.

(Konec.)

IX.

»Letos sem pa dejala, da ne bom več naročila.«

»Zakaj pa ne, mati?«

»Saj nimamo časa brati. Ob delavnikih delamo, ob nedeljah pa človek tako rad malo zadremleje.«

»Saj nimamo časa brati. Kdo bo pa delal?«

Ta izgovor se pri mnogih hišah ponavlja. Človek bi dejal: Marta, Marta, skrbna si in veliko si prizadevaš... Delo je potrebno, in »Bogoljub« je zadnji, ki te bo od dela odvrčal. Drugi časopisi pa menda ravnotako. Tudi ni treba vsega časopisa naenkrat prebrati. Dosti je, če prebereš en sam članek. Še bolje bo, kakor če bi prebral vsega »Bogoljuba« naenkrat. Za en sam članek boš pa vendar dobil časa vsako nedeljo. Če ga pazljivo prebereš, ti bo vsaj toliko zalegel, kakor nedeljska pridiga.

Časopis pa spravi! Prišla bo zima in z njo zimsko vreme. Takrat ti bo »Bogoljub« najboljši prijatelj. Vzemi ga v roko, beri ga, pa ne boš vedel, kaj je dolgčas, ne kaj je skušnjava, ne kaj je greh. Vse to bo dober časopis pregnal in zamoril. Kakor angel varih ti bo. Torej bomo še naročili, kajne?

»Naj pa bo, no.«

»Tako se govoril!«

X.

»Saj bi naročil, pa ne znam brati. Otroci pa zase vse preberejo, pa kar tiho; glasno pa nobeden ne mara brati. Je vse zastoj.«

Prvič: S tem si že izpolnil svojo dolžnost, če bi naročil dober časopis otrokom, da ga

bero. Ne odreci jim dobre duhovne hrane. Tebe se naveličajo poslušati, časopisa se ne bodo. Nikar jim ne zameri!

Drugič: Škoda je res, da glasno branje pojenjuje. Prijetni so bili večeri, ko je eden glasno bral, drugi so pa poslušali. A glasno branje ne sme biti predolgo. Bravec se utruji: oči in pljuča trpe. Zato ne terjajte preveč od otrok!

Tretjič: Res je pa tudi, da marsikje otroci ne znajo glasno brati. Vse prehitro bero, vse se skupaj drži. Ne vidijo ne pike, ne vejice, ne drugih ločil. Samo tam se ustavijo, kjer jim sape zmanjka. To pa ni branje, ampak žaganje. Brati treba počasi, glasno in razločno. Otroci, zapomnite si!

Četrtrič: Otroci nočejo glasno brati. Slišite, povejte mi no, kdo je pa gospodar pri vas. — Vi? — Skoro ne morem verjeti...

Vse tole prav premislite, potem pa storite, kakor veste, da bo prav. Živeti vrli mož ne sme zase, pravi pesnik, in prav pravi. Vrli oče živi zase in za svojo družino. In bolj za družino kakor zase! In on bolj za družino kakor družina zanj.

XI.

»To mi ni všeč, ker so črke tako drobne. Saj ne morem več brati.«

To je morebiti še najbolj resničen ugovor. Črke so predrobne. Pa je res križ vsem ustreči. Drugi vpijejo: »Le veliko, le veliko!« Ubogi urednik! Kako boš vsem ustregel! Prostora je malo, branja bi pa radi ljudje veliko imeli. Če si izbere manjše črke, pa je nekaj prostora pridobljenega; več branja se lahko spravi v list. Na drugi strani je pa zamera:

tako drobnih črk ne moremo brati. To je hudo, zares hudo!

Malo moramo potrpeti vsi skupaj: urednik in naročniki.

In pa še enkrat: Vadite se v glasnem branju! Potem bo pa zelo ustrezno na vse plati. Če so včasih ljudje lahko glasno brali, zakaj bi pa danes ne šlo? Samo vaje manjka, vaje, vaje, vaje...

Dosti naj bo! Zbral sem nekaj ugovorov, ki jih agitatorji za dobre časopise pogostokrat slišijo. Te ugovore boste morali morda že zdaj poslušati, če boste pobirali naročnino pri tistih, ki so plačali le za pol leta. Povejte jim, kakor ste tu brali, da so prazni Posebna pa še ob Novem letu.

I. Langerholc.

Da bo kmalu en hlev in en pastir!

Skoro ni cerkvene molitve, ki bi jo ljudstvo tako vzljubilo kot je posvetitev presvetemu Srcu Jezusovemu. Z nekim posebnim čuvstvom in s svetim razpoloženjem gredo verniki, zlasti pa še častilci presvetega Srca, prvi petek ali prvo nedeljo v cerkev. In če prične mašnik s posvetitvijo: »Presladki Jezus, Zveličar človeškega rodu...«, kako zastavi brž vsa cerkev kot en glas: Ozri se na nas... tvoji smo in tvoji hočemo biti! Vidi se jim na obrazu, da res molijo, molijo z vsem srcem, ne le z ustnicami.

Zares, lepa je ta molitev, pa ne le lepa, ampak tudi prebogata po svoji vsebini. To ni samo navadna posvetitev samega sebe božjemu Srcu, marveč posvetitev vsega človeštva; v njej prosimo Srce Jezusovo, naj prinese luč vsem narodom, da bo kmalu en hlev in en pastir, da bo kmalu prišel čas, ko bo ves svet klečal ob prvih petkih pred kipom božjega Srca in klical kot z enim srcem, enim glasom: Tvoji smo in tvoji hočemo biti. To je prava molitev po Srcu Jezusovem, ki je še pred svojim trpljenjem tako iskreno molil: »Daj, Oče, da bodo vsi eno« in ki je rekel: »Imam še druge ovčice, ki niso iz mojega hleva; pa tudi te moram pripeljati in bodo poslušale moj glas, da bo en hlev in en pastir.« (Jan. 10. 16.) To je prava misijonska molitev, ki vključuje ves svet, kakor je tudi misijonar tisti, ki nase pozabi in živi le še za druge, za vse, ki še ne poznajo Boga, da bi jim prinesel luč sv. vere. Poglejmo le na kratko

nekaj misijonskih misli, ki so obsežene v tej lepi posvetitvi!

V začetku se najprej s a m i posvetimo božjemu Srcu, a s tem se ne zadovoljimo. In kako tudi? Saj srce, ki resnično ljubi Jezusa, želi, da bi ga ljubili tudi drugi, da, ves svet; težko je taki ljubeči duši, če vidi, da se drugi za božje Srce nič ne zmenijo, ali ga pa celo žalijo. Zato posvečamo temu Srcu tudi vse one, ki so ga enkrat že poznali in ga ljubili, sedaj so ga pa zapustili in tavajo okrog kot izgubljeni sin ter poginjajo ob uboštva in lakote.

»Kralj bodi, Gospod, ne samo vernih, ki niso nikdar odpadli od tebe, temveč tudi izgubljenih sinov, ki so te zapustili.« To je molitev za grešnike in zato obenem za uspehe domačih misijonov.

Ko smo grešnike priporočili presv. Srcu, se obrnemo nanj še za naše ločene brate, razkolnike. Bil so nekoč katoliški kristjani, kakor smo mi, a pred tisoč leti so se od nas ločili in hodijo sedaj svojo zgrešeno pot. Kakor išče skrbna mati svojega izgubljenega otroka, tako išče tudi sv. cerkev nje in jih vabi v svoje naročje. Nad polovico Balkana in skoro vsa Rusija ječi še v razkolu!

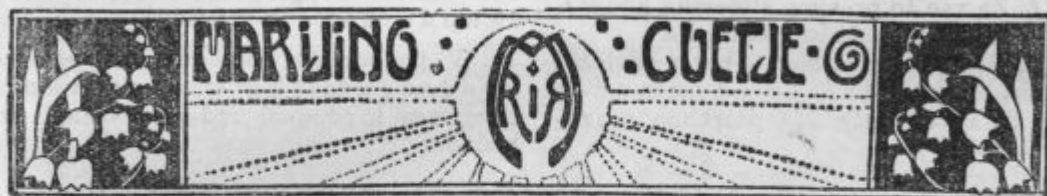
Pa tudi s tem se še ne zadovoljimo. Kakor razprostre koklja svoje peruti nad vsa piščeta, tako hoče tudi sv. cerkev sprejeti pod svoje okrilje ves svet, prinesiti Kristusa vsem narodom. Zato molimo dalje tudi za pogane: »Kralj bodi tudi vseh tistih, ki žive v stari zmoti poganstva; reši

jih iz teme in privedi jih k luči v božje kraljestvo!« Kateremu častilcu presv. Srca ni težko pri srcu, ako sliši ime pogan? Saj ve, da so tudi oni ustvarjeni za nebena kot mi, da bi radi ljubili Jezusa, pa ga ne poznajo. Da, težko nam mora biti, če pomislimo, da tava še tisoč milijonov ljudi v poganstvu. Zato se spominjajmo vedno, ko opravljamo to posvetitev, tudi teh revežev in prosimo božje Srce, naj se razodene kmalu tudi njim, postavi tudi med njimi svoj prestol in zakraljuje tudi v njihovih srcih.

Vidimo torej, da je ta prelepa posvetitev res prava misijonska molitev. O, mo-

limo jo radi in res iz dna svojega srca, hvalimo božje Srce Jezusovo, da nas je izmed toliko milijonov ljudi, ki ga še ne poznajo, izbralo za svoje častilce in mu kličimo: »Bodi hvala božjemu Srcu, ki nas je rešilo, slava in čast mu vekomaj! Amen.«

Imamo svoje lastno slovensko misijonistično, ki čaka požrtvovalnih, od Boga poklicanih mladeničev, ki so pripravljeni zapustiti svet in se posvetiti misijonskemu delu, doma ali v tujini. Če hočemo misijonsko delovati, moramo imeti misijonarje, te pa si moramo sami vzgojiti. Le tako bomo mogli ustreči želji božjega Srca, da bi bil en hlev in en pastir.

Za dvojni škofov jubilej

je sklenil osrednji odbor Marijinih družb za ljubljansko škofijo, priporočiti vsem Marijinim družbam, da darujejo za visokega jubilaranta eno sv. mašo in sv. obhajilo in opravijo eno molitveno uro. Nekaterе družbe so to že opravile; tiste, ki še niso, so naprošene, da to še storijo. Kjer hočejo imeti za to posebno sv. mašo z obhajilom in molitveno uro, je prav. Ako pa nimajo posebe, pa tudi namen pri navadni sv. maši in sv. obhajilu zadostuje. Za molitveno uro bi bila posebno primerna

nedelja 27. julija, dan zlate maše presvetlega knezoškofa.

Vedeti namreč moramo, da najbrž ni škofije na svetu, kjer bi bilo toliko Marijinih družb kakor v ljubljanski. In to je seveda v prvi vrsti zasluga gospoda knezoškofa. Zato je spodobno in pravično, da se družbe na ta najlažji a vendar najboljši način izkažejo hvaležne.

Z ljublim Sinom blagoslavljam. Devica Marija, prevzvišenega zlatomašnika!

Na evharistični shod v Zagreb in katoliški v Ljubljani!

Dasi so vabljeni na ta dva znamenita shoda vsi katoličani, vendar pozivljamo posebe še kongregacije, da se na obeh primerno in častno pokažejo.

Skoro je malo preveč dobrega naenkrat: dva tako velika shoda eden za drugim. A kar je, je; s tem moramo računati in skrbeti, da družbenikov nikjer ne bo manjkalo.

Za katoliški shod v Ljubljani se ni toliko bati. Batj pa se je za evharističnega v Zagrebu, da bi ne bilo zadosti udeležbe. In vendar se moramo tudi na tem shodu Slovenci pošteno izkazati, četudi ni na Slovenskem. Mi ne smemo videti samo se-

be, ampak tudi brata, ki potrebuje naše pomoči. Za katoliško življenje v Jugoslaviji je evharistični kongres še večje važnosti kakor katoliški v Ljubljani.

I.

Glede udeležbe kongregacij na kongresu v Zagrebu imamo te-le želje:

1. Če mogoče, naj pošlje svoje zastopnike v Zagreb vsaka kongregacija. Mladeniške in moške kongregacije še prav posebno in kar največ mogoče!

2. Zastave naših kongregacij, kakor vseh verskih organizacij, naj gredo v Zagreb vse! Odkoder ni več mogoče, naj

gresta vsaj dva člana na kongres, ki naj s seboj vzameta zastavo. Evharistični kongres bo predvsem velika verska manifestacija, in k manifestaciji spadajo zastave. Zastave so tudi vnanje znamenje organizacije, in ravno naše verske organizacije se morajo v Zagrebu pokazati!

3. Iz krajev, ki so Zagrebu bližji, predvsem brežiška in leskovška dekmaja, naj se udeležijo, kakor ljudstvo sploh, tako še posebe kongregacije v večjem številu.

4. Kolikor mogoče, nastopite v narodni noši!

5. Pripravite se na petje! Vzemite s seboj pesmarice!

6. Za vse to prosimo štajerske kongregacije ravno tako kakor kranjske.

7. Pogovorite se med seboj o udeležbi čimprej in prigrasite se nemudoma, da bo mogoče vse potrebno pravočasno oskrbeti.

8. V vsem drugem se ravnajte po navodilih, ki so spredaj napisana za udeležnike.

II.

Na katoliški shod v Ljubljano pridite, kateri morete! Predvsem zopet udje mladeniških in moških kongregacij. Družbeniki in družbenke bodo korakali v sprevedu v posebni skupini. Seveda prinesite s seboj tudi zastave! Fantje, ki ne bodo korakali med Orli, naj nastopijo skupno! Skrbite, da vas ne bo premalo! Kar največ!

V nedeljo popoldne ob pol 3. do pol 4. bodo imele kongregacije v stolni cerkvi skupno pobožnost.

V ponedeljek popoldne bo posebno kongregacijsko zborovanje. Kraj, ura in dnevni red se naznani prihodnjč.

Družbe Marijine — kako je z vami?

Pri pripravi na katoliški shod so prišli na razgovor tudi Marijine družbe. In tu se je slišala o družbah dokaj neugodna sodba. Posebno dve reči sta bili poudarjeni:

1) Toliko imamo družb in družbenic na Slovenskem, — obenem pa toliko nezakonskih otrok kakor ne drugod v Jugoslaviji; in tudi v samih družbah se taki sramotni slučaji dogajajo! 2) 60 do 70 tisoč imamo družbenikov, obenem pa tako pijančevanje in tako surovost, da je strah in groza! Kje se pa delovanje kaj pozna? Če bi družbe res kaj apostolsko delovale, bi bila morala ravno v tej najpotrebnejši in najbolj kričeči zadevi svoje delo zastaviti in bi se moralo kaj poznati. Kje se pa zdaj pozna delovanje Marijinih družb? Kaj so storile za treznost in proti tej surovosti?!

Več nas je bilo, ki smo družbe zagovarjali. Družbe veliko dobrega store in morebiti še več slabega preprečijo, kar se s številkami izraziti ne da. Kaj bi pa bilo, ko bi družb ne imeli! pravijo mnogi gospodje. Marijine družbe so že zaradi tega dobre, ker so Marijine. Družbe so močna opora cerkve. Koliko so n. pr. storile za dobre časnike! Družbam v prvi vrsti se imamo zahvaliti, da je katoliško časopisje tako razširjeno. In s časopisjem katoliška stvar stoji in pade. Po Marijinih družbah se najbolj podpirajo misijoni in druga dobra podjetja. Da se primerijo tudi v Mariji-

nih družbah sramotni slučaji, se, žal, ne da tajiti. A kje na svetu je brez greha? V najboljših družbah so lahko nezvesti, če je bil celo med apostoli eden!

Tako smo zagovarjali Marijine družbe. Prav res! Kaj bi bilo, če bi družb ne imeli! Marijine družbe so vzgojevalnice mladine. Po družbah se mladi ljudje odvrčajo od slabih prilik in navajajo na prava pota. Po družbah se pospešuje prejem sv. zakramentov in češčenje presv. Rešnjega Telesa. Da je versko življenje pri nas toliko živo in cvetoče, je velika zasluga Mar. družb.

Obenem pa smo, žal, morali priznati, da ni vse, kakor bi si želeli. Tistega vzora, ki ga imamo pred očmi, kakršne bi družbe morale biti, pač ne vidimo vresničenega. Družbeniki se premalo zavedajo, kaj je Marijina družba: Izbrana četa samih pridnih, pobožnih, za vse dobro vnetih kristjanov, na migljaj pokornih in pripravljenih storiti vse, kar se jim reče; vernikov, ki samo čakajo in gledajo, ne kako bi se lišpali in uživali, ampak le kje bi mogli kaj dobrega storiti. — Pokorščine, discipline manjka še vedno, kakor jo je vedno manjkalo, kljub temu da smo že dosti o njej pisali.

So reči, ki jih ni mogoče zamolčati, ki nas zelo žalijo in nam jemljejo tisto veselje nad družbami, ki bi ga radi imeli.

Ob Novem letu je bilo v »Bogoljubu« naročeno: Sporočite od vseh družb, kako ste širili dobro časopisje. — Prišlo je od vseh družb kvečjemu kakih 20 poročil.

Po dobrodelnem in treznostnem shodu 19. novembra v Ljubljani je bilo rečeno: Zdaj pa, da bomo videli, če je shod kaj sadu obrodil, naznanite, kje ste ustanovili dobrodelni in treznostni odsek. Prišlo je zopet komaj 20 poročil. — In tako je z vsako rečjo.

Posnemajte vendar vsaj malo Orle, ki imajo tako disciplino, da jih moramo le zavidati zanj! V s a k m e s e c pošiljajo vodstvu natančna poročila, koliko so imeli shodov, koliko jih je bilo zraven in vse

kakor bi bila ničvredno blago, ki ni vredno, da je kdo v roke vzame! In vendar jo lahko imenujemo zlato knjižico, če bi se ljudje po njej ravnali. In vse posvečenje bo ostalo le bolj gola vnanjost, če ljudje ne bodo poznali pomena in duha te pobožnosti, ki ga uči ta knjižica. Ali se boste še znanprej nalašč ogibale te knjižice?

Če bi o kaki knjižici smeli pričakovati, da bo šla »kakor maslo«, je to pesmarica »Pojte!« Človek bi pričakoval, da je bodo družbe komaj čakale, da jim bo treba samo nakratko naznaniti, pa bodo pograbile po njej, da bo 5000 izvodov v par tednih pokupljenih. In kaj se je zgodilo?! Pomislite: »Venec cerkvenih pesmi«, kate-

Svetogorsko milostno podobo peljejo na goro.

polno drugih podrobnosti, obenem pa vsak mesec članarino, ki jo dosti redno in pridno pošiljajo. Pri nas je pa eno ali par poročil na leto spisati taka težava!

Družbe marsikaj dobrega delajo, posebno knjižice in časnike prav pridno širijo, — a zdi se, da ravno tega, kar »Bogoljub« priporoča, ravno tega pa ne!

Na vseh poučnih shodih predstojništva je bilo priporočeno, da bi razpečavale knjižico »Posvetimo družine presv. Srcul« In skoro v vsaki številki »Bogoljuba« je priporočena z debelimi črkami. Pri vsem tem se nam pa knjižica valja pod nogami,

rega nismo slišali nikdar priporočati, ki je velika in torej primeroma dražja knjiga, je natiskana že devetih. Tukaj pa imamo organizacijo, broječo 50.000 članov, za katere je pesmarica v prvi vrsti izdana; pesmarica sama je bila priporočena že nevelikokrat, za mesec majnik še posebej. Cel uvodni članek je bil o tem pisan, katerem je bilo prepričevalno in vsestransko priporočeno lepo petje s pesmarico vred, — a kaj je uspeh vsega tega velikega bobnjanja? To da knjižica lepo počiva in čaka, kdo se je bo usmilil! Po prvih naročilih skoro nihče več ne vpraša po njej!! Samo kakih 6 družb jo je naročilo po nekaj več,

največ 50 izvodov skupaj.¹ 50 jih je naročila edino mala pridna družba v Begunjah pri Cirknici. (Kapucinski samostan v Škofji Loki je naročil za tretji red 100 izvodov, Mladinski dom na Kodeljevem v Ljubljani za svoje fantiče pa 400. To je številka, ki nekaj odrine!) Salezijanci razumejo, kaj lepo petje pomeni za mlade ljudi! Družbe Marijine pa še po vsem pisanju in priporočanju naletim, ki nikoli nič ne pojejo! Bog se usmili! — kakšen dolgčas! Kako naj bo potem življenje v družbi prijetno in za mlade ljudi vablivo?! Potem ni čudno, če vam na ples uhajajo. Pri posvetnjakih je bolj prijetno kakor pri takih pustih pobožnjakih! — Pojte! Kaj je lažje ubogati kakor to? Človek bi pričakoval, da bodo to vsi radi slišali, češ, glejte, Bogoljub nas ne samo uči in svari, ampak nam tudi veselje privoščiti. Bodimo torej veseli in pojmo radi! Ne — kakor bi se zarotili, da nas boste žalili! To, da tako prezirate in zaničujete, kar vam Bogoljub priporoča, da nima vaše glasilo oziroma škofijski voditelj pri vas prav nobene besede, da se na njegove želje prav čisto nič ne ozirate, to nas globoko žali! Po družbah vas je vendar mnogo dobrih deklet, saj vas poznamo, — povejte dekleta, zakaj nas tako bridko žalite?! Kaj naj pa vendar ubogate, če tega ne? Kaj vam pa smemo še priporočati? Kaj pa še rade slišite, ako ne tega: vesele bodite in pojte! (Berite o tem tudi dopis iz Trebnja! tam zadaj, ki piše popolnoma v našem smislu!)

Da je predrago in da ni denarja? Nikar mi vendar tega ne govorite! Samo obleko pogledajte! Tu ni prav čisto nič videti, da bi ljudem kaj denarja manjkalo!

Kaj pa delate pri sejah? Predstojništva! Pri vseh naših poučnih shodih vam je bilo rečeno: Vsako stvar, ki jo Bogoljub priporoča, spravite pred prvo sejo! Če bi ve to količkaj ubogale, bi ne bilo treba nam toliko ropotati in uspehi bi bili drugačni.

Kako sploh delate, odkar smo imeli

¹ Da ni bilo mogoče vsem naročnikom takoj ustreči, ni bila naša krivda. Cirilova tiskarna, sicer jako postrežljiva in ljubezniva, je bila nekoliko počasna.

ta pouk? Ali se kaj po njem ravirate? Ali je vse pri starem ostalo? **Ko bi ve tisto izpolnjevale, kar vam je bilo tam priporočano, bi morale priti novo življenje v vse naše družbe — in bi ne bilo treba teh-le naših bridkih pritožb!**

In treznost — res! — kaj ste družbe storile? Koliko je v teku tolikih let Bogoljub o tem pisal, prepričeval, prosil in rotil — ko bi že prežalostne razmere same dovolj glasno ne kričale! In uspeh? To da je v vseh družbah kakih 30 treznostnih odsekov, v katerih se dekleta zavežejo, da žganja ne bodo pile!! To naj je naša sveta vojska zoper pijančevanje? To apostolsko delo? Bože mili! S tako vojsko ne bomo zmag obhajali! Strast in satan bosta mirno gospodovala naprej. Naš narod, tako globoko zakopan v pijanstvo in tako s slepoto vdarjen (kakor Domoljub po pravici piše), bo drl naprej po potu pogube. Zares, na tem polju se blagodejno delovanje Marijinih družb nič ne pozna. To so imeli dotični gospodje prav! — Napravili smo — s kresnim dnevom — nov napad na to strast, ki ima naš narod v oblasti. Radovedni smo, ali tudi z naprej ne bo nič boljše...

Družbe Marijine — kako je torej z vami?!

Veselite in žalost, solnce in senca je pri družbah. Je mnogo solnca. In senca je na svetu povsod, kjer je solnce, — a sence je pri družbah preveč! Marijine družbe so za to, da bodo cerkvi in duhovnikom v pomoč, v veselje in tolažbo v teh hudih časih — ne v žalost in jezo. Zakaj nam torej ne privoščite več veselja, ko imamo grenkosti že na drugih straneh dosti? Zakaj nam jemljete veselje do dela in pisanja še družbe? Kako naj človek ne zgubi vsega veselja, če vidi, da se najlažje stvari ne izpolnjujejo? da se naše želje tako malomarno prezirajo?!

Ali vidite, kako nekateri — ne sovražniki, ampak prijatelji — o Marijinih družbah sodijo? Ali ne boste skrbeli z lepim življenjem in živahnim delovanjem, da bodo naše Marijine družbe stale častno pred svetom?...

Moreče megle, bežite od Marijinih družb! Solnca, solnca, več solnca!

Naši shodi.

Binkoštni torek so imele dekliske družbe radovljiške dekanije svoj skupni shod na blejskem otoku. Dan je bil lep, Bled je vedno lep, tudi shod je bil lep.

Prišlo je z družbami tudi prav veliko gg. voditeljev. V cerkvi je govoril dekanjski voditelj, g. župnik M. Ahačič iz Leš o dveh glavnih čednostih družbenic. Na shodu iz-

ven cerkve sta lepo govorili zastopnica blejske in breznjske družbe. Potem je krepko govoril g. K. Čuk, župnik iz Kranjske gore, namestnik dekanjskega voditelja, o vnanjem, apostolskem delu kongregacij. Nazadnje je pa govoril še eden, ki je rekel, da ne bo mogel priti, a je vendar prišel. Vse je bilo prav, samo čas je bil prekratek in je bilo treba vse z veliko naglico opraviti; ni bilo mogoče vsega povedati, kar bi bilo potrebno ali vsaj koristno.

Nazadnje, ko se je večina že razšla, so se pokazale in oglasile tamburašice iz Bohinjske Srednje vasi. Sedle so okoli mize pod lipo ali kostanj na otoku in so pod vodstvom č. g. kaplana prav ljubko brenkale in dromljale eno za drugo. Pa še nekaj! Ne samo za uho so nam nudile nekaj prijetnega, ampak tudi za oko. Bile so oblečene v narodno nošo — pisane svilnate rute okoli ram in čez prsa — pa tako lično in skromno obene oblečene, da je oko kar zadovoljno in veselo... Kako taka neprisiljena lepota stokrat odvaga tisto vsiljivo goloto, katero tudi takozvane »Marijine hčere« razkazujejo okoli, da se človek mora od njih z nevoljo obračati! Obstopili smo jih in se nismo naveličali jih poslušati. Tudi tujci, Čehi, ki so bili slučajno na otoku, so z nami vred poslušali. Navzočim duhovnikom je bila ta reč prav všeč in rekli smo: Tako le zabavo bi privoščili vsaki družbi. Ko bi nas Marijine družbe kaj ubogale, bi rekli: Omislite si tudi pri vas to lepo zabavo! Kako prijetno razvedrilo bi bilo to n. pr. pri zasebnih sestankih! Seveda mora nekdo biti, ki uči tamburati. Tamburice tudi precej stanejo, a z dobro voljo bi se to že skupaj spravilo.

Na ta način smo se na Bledu naučili nekaj novega, kar bi moglo dobro služiti našim družbam.

2. V nedeljo 3. julija je bil poučni shod za predstojništva cirkniške dekanije na Križni gori v starotrški fari. Kakor že povedano: gg. voditelji so pa sklenili, naj shod ne bo samo za predstojništva, am-

pak za vse članice, saj bo ta pouk vsem v korist. Dopoldne je bilo lepo in tudi Križna gora je lepa božja pot. Na shod je prišel poleg domačega g. župnika tudi gospod dekan cirkniški, obenem dekanjski voditelj družb. Dopoldne smo zborovali zunaj cerkve v senci, popoldne nas je pa rahel dežek spravil pod streho, v cerkev. Vse bi bilo tudi tukaj lepo; — samo udeležba je bila razmeroma zopet prepričala. Družbe od Sv. Vida sploh ni bilo, od nekaterih jih je bilo pa premalo; posebno od domače fare, ki je bila menda dovolj povabljen. Res da cirkniška dekanija ni med največjimi in res da vsaka ne more priti; a pri dobri volji bi bile cerkev lahko precej napolnile, četudi ne ravno nabasale; pa je bilo napolnjene poleg kora samo pol cerkve. Človek pride z veseljem iz daljave, da bi kaj povedal. Nekateri, ki so blizu, se pa še zmenijo ne zanj in za njegove nauke! Take nam pokvariijo vse veselje. Dekleta — vas moramo zopet vprašati — kaj vas neki veseli, če vas tak shod ne veseli? Ali ni lepo in prijetno, če prebivajo sestre skupaj? ... Sicer pa je bil shod na Križni gori lep. Dekleta nikjer tako pridno ne pevajo kakor so tukaj. Ta čast jim gre, Notranjkam, posebno še Begunkam!

Shod za kočevsko dekanijo se je moral preložiti na nedoločen čas.

Razen tega sta zdaj v ljubljanski škofiji samo še kranjska in žužembska dekanija, ki te vrste shoda še nista imeli. Kdaj ga bosta?

Na sv. Petra dan bo, oziroma je bil enak shod pri Sv. Tomažu nad Ormožem v velikonedeljski dekaniji na Štajerskem.

Članice dekanije cerkljanske (Cerkno) na Goriškem ste bile v nedeljo 30. aprila razočarane, ko ni bilo govornika, ki ste ga pričakovale. Oprostite, odpustite! Volja je bila dobra, a važnejša pot (po Srbiji) me je zadržala. Mislil sem, da bom prej prišel nazaj, pa ni bilo mogoče; bo pa drugič. Kdaj, se Vam bo že naznanilo.

Urednik.

Dekanjski shod Marijinih družb črniškega dekanata.

Saj veste, kje kraljuje Vitovska Mati božja, g. urednik? Visoko gori ob čavenskem pobčju, v oseški duhovniji, stoji njena cerkev in zre na vinorodno vipavsko dolino, ki je žali bog zaradi vina večkrat tudi nerodna. — Na binkoštni ponedeljek so se pri tej božji poti

zbrale vse dekliške Marijine družbe črniškega dekanata na svoj letni skupni shod. Prišlo je vseh osem družb iz dekanata, kot mili gost se je pridružila tudi grgarsko-ravniška Marijina družba tam izpod Sv. Gore, ki se s svojim voditeljem ni ustrašila 4 ure dolge poti in je čila

in čvrsta prispela na romarski grič čez Čaven doli. Približno enako daljavo je morala od druge strani prehoditi otliška družba.

Na obzidanem prostoru pred cerkvijo, obsevanem od gorkega vipavskega solnca, so se ob pol 2. popoldne razvrstile družbe s svojimi zastavami, potem ko so si po jutranji slovesni sv. maši in lepem cerkvenem govoru domačega g. vikarja privoščile skromno kosilce, ki so ga prinesle s seboj in se odpočile od dolge, strme poti. Vzpričo številnih drugih božjepotnikov so tu nastopale govornice in deklamovalke vseh družb, ki so poslušajoče sestre bodrile k vztrajnosti v službi nebeške Matere, odkrivale svoja srčna čutila ljubezni in hvaležnosti do Marije. Tudi Marijini vrtci so stopali na pozorišče in nam z ljubkimi deklamacijami zagotavljali, da hočejo ostati vedno dobri otroci Brezmadežne. Odmore pa je prijetno izpolnjevalo ubrano petje batujske družbe pod izkušenim vodstvom svojega voditelja. Elektriziral in salve smeha je vzbudil med družbenicami g. voditelj iz Grgarja, ki mu zdravega humorja

zaloga nikdar ne poide. Prav ljubko je tudi nastopil tamkajšnji vrtec s šaljivo-poučno pesmico.

Zaključili smo shod z vzpodbudnim govorom g. škofijskega voditelja v cerkvi, zatrdili smo zopet ljubi Materi božji, da si jo izvolimo za svojo Gospo, Zavetnico in Mater. Po odpetih lavretanskih litanijah in prejetem blagoslovu so se začele družbe in enajst navzočih dušnih pastirjev razhajati. S seboj smo pa vzeli prijetne spomine in novega navdušenja za to prekrasno in prekoristno Marijansko organizacijo. Dal Bog, da bi na priprošnje Njegove Matere ista našla pot v sleherno duhovnijo naše škofije, kakor smo goreče prosili na Vitovljah, in da bi Bogoljub znal poročati o številnih dekanijskih shodih v solnčni Goriški!

Imeli smo v programu tudi procesijo družb, a morali smo pa zaradi pomanjkanja časa in zaradi prevelikega navala drugih božjepotnikov opustiti. Na svidenje Sv. Marija Vitovska! Čuvaj nad svojimi hčerami!

Dopisi.

Iz Trebnjega. Ne morem drugače, kakor da se vam najiskrenejše zahvaljujem, da ste nam preskrbeli tako potrebno pesmarico. Vesela sem, kjer jo zagledam. Toliko in tako primerno izbranih pesmic, v tako pripravi obliki, kdo bi tega ne bil vesel! Pri nas smo do sedaj naročili 35 izvodov. Upam, da bo ta knjižica veliko pripomogla k večji vnemi za petje. Kajti z žalostjo moram poročati, da se petje pri nas nikakor ne da oživiti. Kje je vzrok, ne morem vedeti. Ne morem se načuditi, kako je to mogoče, da mlada čvrsta dekleta nimajo veselja za petje. (Res je, tudi jaz se ne morem načuditi. Ur.) Vabimo jih, prosimo — nič. Pevska vaja za skupno romanje je bila napovedana; z veseljem sem pričakovala, koliko deklet bo prišlo k temu petju. Prišlo je par mlajših, to je bilo vse. Verjemite mi, lažje bi bila jokala pri tej vaji kot pala, ker sem videla tako mrzloto do petja. — Večkrat ste nas že vnelali za petje ob raznih prilikah. Prosim vas pa, če bi vam bilo mogoče o kaki priložnosti še spregovoriti o tem prav resno besedo v »Bogoljubu«. Jaz si mislim, da tudi od tega talenta bo Bog zahteval račun, če ga ne porabimo Njemu v čast. Koliko deklet je, ki imajo lepe glasove, dober posluš, a da bi prepevale v čast Njemu, ki jim je ta dar podelil, to jim je odveč. Gotovo je to, da kdo ljubi Jezusa in Marijo, ob vsaki priliki rad zapoje Njima v čast lepo pesmico.

Bojim se in mislim si, da kjer ni veselja do petja, je zelo pomanjkljiva ljubezen do Boga.

Šmihel nad Pliberkom (Koroško). Dne 6. majnika se je pri nas slovesno ustanovila Dekliška Marijina družba. Iz bližnje okolice je prihitelo nad dvesto družbenic, vsaka družba z zastavo, da izkažejo čast Mariji in sprejmejo nove družbenice med svoje vrste. Krasna je bila procesija, ki se je ob grmenju možnarjev pomikala v krasno ozaljšano župno cerkev. V cerkvi je bila najprej pridiga, katero je imel č. o. misijonar Al. Žužek, nato sprejem 46 deklet v nanovo ustanovljeno družbo in slovesna sv. maša s skupnim sv. obhajilom vseh navzočih družbenic. Popoldne je bil najprej razgovor na prostem, katerega so se udeležile vse zastopnice sosednjih družb. Nato je bila v cerkvi pridiga, katero je imel škof. voditelj Mar. družb č. g. V. Limpel in pete litanijske. Po cerkveni slovesnosti je bila verska akademija z igro »Goslarica naše ljube Gospe«. Bil je lep Marijin dan, kakor lepši le v nebesih more biti. Zastava Marijina vihraj nad slovensko Koroško, kaži nam pot do srečnejših dni!

Iz Dola pri Ljubljani. Na poziv Bogoljuba vsemu dobromislečemu ženstvu smo nabrali pri nas za cerkev v Bosni, ozir. za dvorano v Belgradu 80 Din, za misijonišče v Grobljah pa 25 Din. S to skromno vsoto hočemo povedati samo to, da smo se odzvali. Mar. družba

žena je ustanovila vzgojno knjižnico. (Prav dobro in potrebno! Ur.) Namen ima zbrati vse vzgojne knjige, ki so koristne in potrebne materam, da bodo mogle z uspehom in toliko večjim veseljem vršiti svojo težko nalogo. Upamo, da bo družba s tem pridobila. V treznostnem odseku Marijine družbe je 24 deklet in 18 žena.

Ribno pri Bledu. Umrta je Alojzija Fajfar, ki je bila na smrtni postelji na lastno željo sprejeta v Marijino družbo. Dobili smo za veliki oltar nov prt, ki so ga oskrbela dekleta tukajšnje Marijine družbe. Krasno delo so izvršile Uršulinke iz Ljubljane za 10.000 K. (Ste že pridni, a Bogoljuba imate premalo. Ur.)

Cerkev je bila ob misijskih govorih, trikrat na dan polna vernih poslušalcev. Iskreno se zahvalujemo preč. g. župniku, predvsem pa preč. gg. misijonarjema in prav tako iz srca visokočastitemu g. dekanu braslovškemu.

Vranja peč nad Kamnikom. Upamo, da bo držalo. Saj smo prve brazde potegnili že l. 1921. Nato je škofijski voditelj Mar. družb prerešetal srca materam in dekletom, da postanejo dostopna za družbo. Tudi gg. misijonarja sta o priliki misijona v začetku lanskega leta zastavila svojo besedo v prilog dekliški Marijini družbi. Tako so se dekleta priglašale; vendar smo čas preskušnje potegnili od lanskega novega leta do letošnjega binkoštnega

Jelačićev (glavni) trg v Zagrebu.

Sv. Andraž pri Velenju. Prekrasni Marijin mesec maj je bil tudi za našo župnijo vir največjih milosti. Obhajali smo od 5. do 13. maja sv. misijon, katerega stla z vso vnemo in požrtvovalnostjo vodila preč. o. Salvator Zobec iz Ljubljane in preč. o. Odilo Hajnšek iz Nazar v Sav. dolini. Ob sklepu je bilo v Mar. družbo nanovo sprejetih 36 mladenk, nekatere se zopet še oglašajo, upanje je, da bodo v kratkem vsa naša dekleta dobre Marijine družabnice. Tudi tretji red sv. Frančiška se je pomnožil za 16 udov. Naša dekliška družba šteje sedaj nad 80 članic. Tudi fantje so se ob času sv. misijona izvrstno držali. V lepem redu in polnoštevilno so prejeli skupno sv. obhajilo.

ponedeljka. Dodobra smo se v tem času v mesečnih obveznih in zasebnih shodih seznanili z družbenimi pravili. Na ta način je bila dana prilika, da odpade še pred sprejemom, kar bi ne obrodilo v družbi sadu. In res! Od 58 kandidatkin je ostalo zvestih 33 in te smo na binkoštni ponedeljek sprejeli v novoustanovljeno družbo. Sprejem je izvršil g. župnik in svetnik Volc v okusno ozaljšani in razsvetljeni cerkvi, v navzočnosti nekaterih sosednjih gg. župnikov in okrog 130 članic sosednjih Marijinih družb. V govoru je g. svetnik modro, pa ostro potegnil črto med hčarami Marijinimi, ki cveto v fari kot lilije, in med onimi, ki života rijo v družbi kot ovenele rože izza fantovskega

klobuka. Po končani cerkveni slovesnosti se je pod vodstvom selskega g. župnika razvil pred župniščem nekak dekliški tabor. Vrstili so se pozdravi (ljubko prigodnico je nalašč za novo ustanovljeno družbo sestavil č. p. Evstahij), petje, deklamacije, dva govora (o ženski modi in misijonskem delu) in dva prizora (»Planšarica« in »Otrok pred Marijinimi vrati«), torej koristno in prijetno obenem, tako da je dozorel v srcih vseh navzočih sklep: Prihodnje leto se na podoben način zopet anidemo, pa naj že bo kjer koli!

Mladeniški marijanski shod dne 1. julija na Gori pri Sv. Petru niže Maribora. Ob 9. dopoldne pridiga (pridiguje vlč. g. Evald Vračko, župnik v Št. Ilju), zatem slovesna sv. maša (daruje mil. g. stolni župnik F. Moravec). Nato se prične na planoti pred cerkvijo shod, na katerem bodo govorili 1. predsednik pripravljalnega odbora, 2. pozdravni nagovor domačega župnika, 3. župana, 4. govor č. p. Ramšaka, 5. Joža Stabej, šef Borze dela, 6. zatem fantje in moške, ki se bodo priglasili. Ob dveh popoldne sklepna pridiga in nato pete litanije M. B.

Sv. Jurij ob južni železnici. Kratko poročilo dekliške Marijine družbe. Obhajale smo 25. junija 1922 desetletnico, odkar obstoja naša družba. Ob tej priložnosti smo si nabavile krasno novo zastavo, katero so izdelale č. šolske sestre v Mariboru. Blagoslovili so nam jo č. g. Kitak. Imamo dva oddelka: tiskovnega in misijonskega. Nameravamo ustanoviti tudi

evharističnega. Tiskovni je bil ustanovljen 1. 1921. Razpečal je med drugimi knjigami sledeče: 100 iztisov Mladeničem, I. zvezek; 100 iztisov Mladeničem, II. zvezek; 100 izvodov Dekletom; 100 Starišem; 50 izvodov Zidanšk: Novi zakon. V zvezi z misijonskim odsekom se je razprodalo 200 Apostolskih molitvenikov; 70 knjižic Rožica s Krasa; 25 Malih cvetk. V treh mesecih 1. 1921 smo razpečale 900 knjig. Misijonski odsek je od svojega obstoja 25. marca 1922 razprodal 190 izvodov Mis. koledarja za leto 1922 in 230 izvodov za leto 1923. Tudi nad 50 brošuric in 100 razglednic Klaverjeve družbe je razpečal (V tem ste vzorno pridne! Ur.) Se preden se je ustanovil mis. odsek, je naša družba odkupila 5 zamorskih dečkov ter 9 zamorskih deklic. Za misijonišče je mis. odsek nabral 200 Din. že od začetka družbe imamo tako urejeno glede prvih petkov. Družba ima 12 svetovalk ter se vrstimo, da vsak prvi petek priskrbi ena svetovalka, da se opravi sv. maša v zadoščenje presv. Srcu. — Bogoljubov imamo 120, Glasnika 140 izvodov.

Iz Doberniča. Dne 13. maja smo obhajale 20 letnico dekliške Marijine družbe. Ta dan je bilo na novo sprejetih 52 deklet. Na Svečnico je bilo na novo sprejetih 20 mladencičev. Kako ganljivo je bilo, ko so zapeli: trdno kot skala, kot hrast bomo stali! Se pridno udeležujejo mesečnih shodov. 6. maja je bilo sprejetih v Marijin vrtec čez 100 deklic in dečkov. Kakšno veselje!

Po domovini.

Za lavantinskega škofa je sveta stolica imenovala bivšega tržaškega škofa dr. Andreja Karlina, sedaj naslovnega škofa v Thermah ob Hellespontu. Novi lavantinski škof je bil v Trstu od 6. februarja 1911 do 19. decembra 1919. Od takrat je bival v zavodu sv. Stanislava nad Ljubljano. Lavantinska škofija bo torej po dolgem času rešena svojega vdovstva.

Škofovski jubilej. Dvojni jubilej prevzvišenega gospoda ljubljanskega škofa, je zlasti Ljubljana proslavila z vso iskranostjo in z odkritim priznanjem zaslug in neutrudljivosti

častitljivega jubilanta za duševni in gmotni blagor prebivalstva v ljubljanski škofiji. Veličasten je bil predvečer jubileja, ko so goste množice vseh slojev napolnile obširni prostor in trg okrog škofovega dvorca, da se prisotnovali prelepi podoknici združenih pevskih zborov in godbe v počestčenje visokemu jubilarju. Na dan jubileja je bila stolna cerkev izpremenjena v gaj dišečega cvetja in prijetnega zelenja. Z mladostno živahnostjo je Presvetli sam imel nagovor v cerkvi ter opravil v novem ornatu, darilu ljubljanske škofije, sv. mašo ob navzočnosti društev, društvenih zastav in neštete množice pobožnih vernikov. Po svetem opraviu so se škofu-jubilantu poklo-

nili zastopniki raznih družb ter ga pozdravili z vdanostnimi nagovori. Razni zavodi so napravili Presvetlemu častne prireditve.

Po svetu.

God sv. očeta je bil 12. maja, ko praznuje cerkev spomin sv. mučencev Nereja, Ahileja, Domitile in Pankracija. Krstno ime papeža Pija XI. je Ahil.

Sveto leto. Leto 1925 bo proglašeno kot sveto. Za ta milostipolni čas so v načrtu velika romanja v Rim. Ob ti priliki bo prirejena v Vatikanu izredna misijonska razstava pod zavetinstvom kardinala van Rossuma kot predsednika kongregacije za razširjanje svete vere.

Romanje v Lurd. Dne 6. avgusta odide romarska skupina iz Jugoslavije, Avstrije, Češke in Švice preko Gornje Italije, italijanske in francoske Riviere v Lurd (na Francosko) ter v Limpas (Špansko). Na povratku: se ustavi v Padovi. Potovanje bo trajalo 3 tedne. (II. razred z vso oskrbo stane 700 lir; III. razred 500 lir.) Zastopstvo za Jugoslavijo: Još. Böhm, šol. ravnatelj v Ernestinovem pri Osijeku.

Karmeličanka sestra Terezija od Deteta Jezusa je prejela — 50 let po smrti — v Rimu čast oltarja. Prišteta je med blažene na slovesen način 29. aprila ob navzočnosti 50.000 vernikov iz vseh krogov. Zanimivo je, da njena starejša sestra Pavlina še živi, in sicer v karmelskem samostanu Lisieux na Francoskem, kjer opravlja službo prednice.

Praznovanje sv. Janeza Nepomuka v Pragi se je letos izvršilo nadvse sijajno; to dokazuje že dolga procesija vernih Čehov, ki se je vrstila tri ure na Hradčane do prvostolne cerkve sv. Vida, kjer so shranjene svetinje sv. Janeza. — Takozvana »narodna cerkev«, ki je odtrgala od cerkve nekaj tisoč oseb, je versko zavest katoliških Čehov le okrepila in ojačila.

Mednarodni katoliški shod bo letos od 10. do 15. avgusta v Konštanci. Več kot 20 škofov iz raznih dežel je vstopilo v pripravljalni odbor.

Dobre knjige.

Mohorjeva knjižnica. »Družba sv. Mohorja« je sklenila, da začne izdajati »Mohorjevo knjižnico«. Ta bo namenjena v prvi vrsti leposlovnemu čitivu, domačemu in prevodnemu, ki je namenjeno in prikladno za široke ljudske plasti. Prinašala pa bo tudi poljudno znanstvena dela, da, celo starih klasikov se ne bo ognila (ima že pripravljen Sokratov zagovor v krasnem Sovretovem prevodu), v kolikor so umljivi tudi za širše sloje. Ta korak Mohorjeve

družbe je velike važnosti in zaeno dokaz, da se zaveda svoje dolžnosti kot ljudsko-prosvetna ustanova. Prvi zvezek je izšel meseca maja in prinaša Al. Remca kmečko žaloigro Užitkarji.

Življenje sv. Gabrijela od Zalostne Matere božje. Opisal o. Germano. Po italijanskem izvirniku priredili ljubljanski bogoslovci. Ljubljana 1923. Založila prodajalna K. T. D. (H. Ničman). — V dobi, ko ves svet in posebno še mladina sega po novih življenskih smernicah in smotrih, je bolj kot kdaj prej potrebno svetu pokazati velike vzore življenja onih, ki so že v tostranskem življenju hodili za Jag-njetom. In temu namenu služi tudi pričujoča knjižica. Sv. Gabrijel od Zalostne Matere božje ni napravil nobenih posebnih stvari, a vendar si je v kratki dobi svojega življenja zaslužil nebeško slavo in sv. Cerkev mu je primeroma kmalu podelila čast, da ga je dvignila na oltar. On je sv. Alojzij sedanjega časa, svetnik iz nove dobe za novo dobo. Mladina naj v njem najde svojega vzornika in naj hiti za njim, kolikor je pač vsakomur po okolnostih mogoče, pa tudi starejšim bo knjižica nudila dragoceno duhovno berilo. Cena (15 Din) s poštnino za sedanje razmere nizka. Knjižica je priporočljiva zlasti kot darilo dijakom višjih razredov srednjih šol ali abiturientom.

Slike in spominske podobice za posvetitev družine Srcu Jezusovemu. Katoliško tiskovno društvo v Gorici je izdalo dvojne vrste slik Srca Jezusovega z besedilom posvetitve: — Prve slike v velikosti 37/25 cm, so namenjene za okvirje. Pod sliko Srca Jezusovega je besedilo posvetitve. Slika brez okvirja stane 20 kron. — Druge spominske slike so v velikosti navadnih podobic, vendar na štirih straneh. Na prvi strani je slika Srca Jezusovega s primernim napisom. Na drugi strani je besedilo posvetitve, na tretji molitev pred podobo Srca Jezusovega, na četrti so navadni tozadevni odpustki. Sličica stane 2 kroni. — Slike so vredne vsega priporočila. Naročajo se v knjižarni katoliškega tiskovnega društva v Gorici, Via Carducci, 2.

Odpustki

za mesec julij 1923.

1. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. P. o.: a) udom br. presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

2. Ponedeljek. Marijino obiskanje. P. o.: a) udom rožnovenske br. v katerokoli cerkvi; b) udom škapulirske br. karmelske m. b. v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni. — Tretjerednikom v. o.

4. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta.

5. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

6. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem, ki gredo k spovedi in k spravnemu sv. obhajilu, nekoliko premišljajo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) istim kakor včeraj.

7. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežne, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta.

8. Nedelja. Sv. Elizabeta Port. Zunanja slovesnost sv. Cirila in Metoda. P. o.: a) istim kakor jutri; b) udom apostolstva sv. Cirila in Metoda.

9. Ponedeljek. Sv. Nikolaj in tovariši. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

10. Torek. Sv. Veronika Julijana. P. o. istim kakor včeraj.

13. Petek. Sv. Frančišek Solan. P. o. istim kakor 9. dan.

14. Sobota. Sv. Bonaventura. P. o. istim kakor 9. dan.

16. Ponedeljek. Marija Devica Karmelska. P. o. v karmelskih cerkvah vsem vernikom tolikokrat, kolikorkrat obišejo cerkev in molijo po namenu sv. očeta. Kjer ni karmelske cerkve, lahko obišejo cerkev, v kateri je ustanovljena škapulirska bratovščina karmelske Matere božje. Redovnice zadobe iste odpustke, ako obišejo svojo cerkev. Odpustki se lahko darujejo vernim dušam v vi-
cah. Dobiti jih je mogoče od včeraj opoldne pa do danes opolnoči. — P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske M. b. danes ali v osmini pod pogoji kakor 2. dan; b) udom br. presv. Rešnjega Telesa, kakor 5. dan.

19. Četrtek. Sv. Vincencij Pavelski. P. o. udom »Dejanja sv. Detinstva«, če prejmejo sv. zakramente in molijo obenem za razširjanje »Dejanja«.

21. Sobota. Bl. Angelina. P. o. istim kakor 9. dan.

22. Nedelja. Sv. Marija Magdalena. Sv. Lovrenc Brindiški. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor 5. dan; b) udom br. preč. Srca Mar.; c) istim kakor 9. dan.

25. Sreda. Sv. Jakob. P. o. udom Družbe sv. Petra Klaverja ako molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

26. Četrtek. Sv. Ana. P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske M. b. kakor 2. dan; b) istim kakor 9. dan.

27. Petek. Bl. Marija Martinengo. P. o. istim kakor 9. dan.

29. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Marta. P. o.: a) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) istim kakor 5. dan; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

31. Torek. Sv. Ignacij Loj. P. o. istim kakor 5. dan.

LISTNICA.

O pesmarici »Pojte!« pravijo nekateri, da bi morala imeti note. Da, dragi moji, a note zavzamejo veliko prostora, s tem pa knjigo silno povečajo in podražijo. Potem bi to ne mogla biti knjižica, ki jo lahko vsak poleg drugega molitvenika vzame s seboj in nese v cerkev, na božjo pot, ali kjer jo potrebuje. Tudi ne knjižica, ki naj bi se razširila med množice ljudstva, da bi se vsepovsod iz nje pelo. To pa je namen te knjižice, med množice mora priti, sicer ne bo dosegla svojega namena. Zato pričakujemo naročil v večjem številu. S par izvodi ne bo nič dosežene-
nega. — Pesmi na notah imamo veliko, a to niso knjige za ljudske množice. Če bi se izdale note, bi se morale izdati posebej, ker večina not ne zna rabiti. So pa zbrane pesmi, ki so po napevu bolj ali manj znane. Če pa vseh naenkrat ne znate, se jih boste polagoma s petjem drug od drugega naučili. Pomagali bi pa lahko tudi organisti, ki večinoma note teh pesmi imajo, razen morda nekaterih starejših. — Č. gospod kaplan Tensundern z Vestfalskega, ki se je na ljubo našim rojakom tam gori naučil slovensko in se mudi /daj v Ljubljani, je raket: »Čudim se, ko Slovenci znate tako lepo peti, da nimate nič ljudskega petja.« Ali ga res nikoli ne bomo imeli? Če boste pesmarico tako kupovali kot doslej, potem že ne. Kjer jo mislite naročiti, storite kmalu, če jo hočete dobiti še po 8 Din. Pozneje je ne bo več dobiti za to ceno.